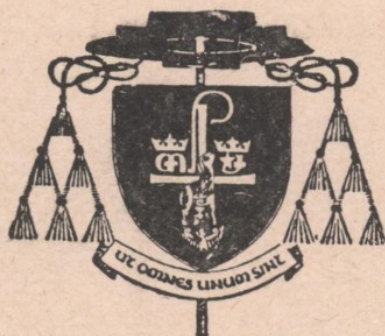

GORZOWSKIE
WIADOMOŚCI
KOŚCIELNE

ORGAN URZĘDOWY
KURII BISKUPIEJ

PAŹDZIERNIK-LISTOPAD **1969**

Spis treści na październik — listopad 1969 r.

EPISKOPAT POLSKI

1. Episkopat Polski na święto Chrystusa Króla — Społeczna
Krucjata Miłości — jako Krucjata dobrego słowa	205
2. Program Kaznodziejski na rok 1969/70 c.d.	210

GORZOWSKIE WIADOMOŚCI KOŚCIELNE

600-9416/10-11

Organ Urzędowy Kurii Biskupiej

Rok 12 Gorzów październik-listopad 1969 r. Nr 10-11

EPISKOPAT POLSKI

Episkopat Polski na święto Chrystusa Króla
Społeczna Krucjata Miłości — jako Krucjata dobrego słowa

Drodzy Bracia i Siostry.

W ubiegłym roku w święto Chrystusa Króla specjalnym listem wezwaliśmy Was do upowszechniania miłości chrześcijańskiej w naszym Narodzie. Prosiłiśmy Was o świadome włączenie się w pracę duszpasterską Kościoła, ogłaszając Wam „Społeczną Krucjatę Miłości”. Jednocześnie postanowiliśmy, że uroczystość Chrystusa Króla będzie świętem Patronalnym tej pracy. Wszyscy widzimy, że w nasze życie społeczne, rodzinne i osobiste wkradają się złe obyczaje: nienawiść, wiarołomstwo, kłamstwo, samolubstwo. Tym spotykanym na każdym kroku zjawiskom, poniżającym godność osoby ludzkiej, musimy wypowiedzieć walkę. Dlatego, Najmilsi, wzywamy Was do dalszej wyteżonej pracy nad **upowszechnianiem miłości**, której uczy nas Chrystus i która jest zapowiedzią szczęścia osobistego i ładu społecznego.

Miłość wzajemna jest przecież szczególnym obowiązkiem oddanego Matce Najśw. w Jej **macierzyńską niewolę miłości** za Kościół święty. Miłość więc z konieczności powinna być stylem naszego życia. „Niewola miłości” — zobowiązuje.

Chrystus Pan nieustannie nam przypomina: „Przykazanie nowe daję Wam, abyście się wzajemnie miłowali, abyście tak, jak Ja was umiłowalem, i wy wzajemnie się miłowali” (J. 13,34). A Chrystus umiłowal nas bez granic...

Obowiązkiem i powołaniem naszym jest świadczyć miłość, bo jesteśmy wszczepieni w Chrystusa i przez to staliśmy się członkami wspólnoty Kościoła, gdzie obowiązuje jedno i najwyższe prawo — miłość. Tę miłość mamy świadczyć słowem i czynem.

„Krucjata dobrego słowa”, czyli miłość w naszej codziennej mowie — to zadanie całorocznej pracy, którą dziś podejmujemy.

Dzisiaj człowiek — może więcej niż dawniej — potrzebuje **dobrego słowa**. Choć żyje on w wielkich wspólnotach, jest samotny. Tak często nikt nie ma dla niego dobrego, braterskiego słowa. Ludzie mieszkający w tym samym domu są sobie niekiedy obcy, nie potrafią do siebie przemówić.

Wprowadźcie św. Jan Apostoł przestrzega nas, abyśmy nie miłowali tylko słowem i językiem, ale czynem i prawdą (por. 1 J. 3,18), to jednak wiemy, że słowa rodzą czyny. Jeśli będziemy okazywali miłość w naszej codziennej mowie, ufamy, że za słowami pójdą czyny.

W najbliższym roku pracy postaramy się więc zaradzić największym bolączkom i brakom z zakresu miłości w mowie.

1. Będziemy wierni danemu słowu.

Podejmujemy pracę nad **dotrzymaniem słowa** danego Bogu i ludziom. Wiemy, ile zawodów i bólu sprawiają nie dotrzymane słowa. Łamanie słów przysięgi wierności małżeńskiej, prowadzi często do rozbicia małżeństwa, zniszczenia gniazda rodzinnego, pozbawienia dzieci miłości rodzicielskiej i możliwości prawidłowego rozwoju. Niedotrzymanie umów i zobowiązań wyrządza krzywdę, narusza ład społeczny. Dlatego postanowimy być wierni danemu słowu. Nie zawieziemy nikogo, kto oczekuje wierności od naszego słowa. **Będziemy słowni** w pracy, w dotrzymywaniu umów, terminów, zobowiązań. Będziemy wierni złożonym przysięgom i ślubom. Patrzymy na Matkę Bożą, jak Ona była **wierna Słowu**: „Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według słowa Twego” (Łk 1,38). Całe jej życie było następstwem wypowiedzianych słów i złożonych Bogu obietnic. Słowa zakujemy w czyn.

2. Będziemy mówić prawdę.

Wyrazem braku miłości jest kłamstwo. Pamiętamy przykazanie: „Nie mów fałszywego świadectwa”. Kłamstwo jest jedną z plag życia społecznego. Paweł Apostoł poucza: „**Odrzucajcie kłamstwo, mówcie prawdę bliźniemu swemu, bo jesteśmy jedni drugich członkami**” (Ef. 4,25). Kłamstwo deprawuje człowieka, obraża godność bliźniego, podrywa autorytet. Często rodzice nie wierzą dzieciom; dzieci — rodzicom, nauczycielom, wychowawcom; czytelnicy słowu drukowanemu; obywatele — władzy. Posługiwanie się kłamstwem nie tylko szkodzi dobru wspólnemu, ale prowadzi do podważania samych podstaw życia społecznego. **Człowiek ma prawo do prawdy**. Poszukiwanie i głoszenie prawdy jest środkiem obrony człowieka.

Pisarze, publicyści, ludzie pióra, apelujemy do Was: **Piszcie prawdę, bronieć prawdy** we wszystkich dziedzinach życia i nauki. Dajcie w ten sposób dowód miłości bliźniego.

3. Stańmy na straży naszego języka i kultury słowa.

Miłość domaga się, abyśmy zwracając się do bliźnich, używali słów czystych, kulturalnych, oddających piękno mowy ojców naszych. **Trzeba postawić straż wargom** i wypowiedzieć walkę przekleństwu, wyzwiskom, słowom grubiańskim i obelżywym, których — niestety — tak wiele jest w naszym życiu codziennym.

Pracownicy wszelkich dziedzin życia. Wydajcie walkę wulgarnym słowom, przekleństwom, które niekiedy bezmyślnie wypowiadają wasi koledzy w środowisku pracy. Roztaczajcie opiekę nad waszymi młodszymi kolegami, rozpoczynającymi pracę w waszych zespołach, aby nie wypowiadali słów plugawych, wulgarnych, przekleństw. I ty, Młodzieży posługuj się tylko językiem pięknym, czystym, jakiego uczysz się w szkole. Wypowiadane przez ciebie słowa świadczą o twojej kulturze i wychowaniu. Dzieci, zwracajcie się do swoich rodziców zawsze z szacunkiem. Rodziców określajcie słowem najpiękniejszym i pełnym czci.

Słowa wulgarne sprawiają ból, obrażają. **„Żadna zła mowa niech nie wychodzi z ust waszych, ale tylko dobra**, ku budowaniu wiary, aby by-

ła łaską dla słuchających" (Ef. 4,29) — napomina Apostoł Narodów. Unikajmy „wojny słów” z otoczeniem. Nie płacmy słowem złym za słowo złe, nie podnośmy głosu na nikogo. Rozmawiajmy językiem miłości. Miłość, która ożywia serce, niech czuwa nad ustami i łączy dłonie do pracy dla bliźnich i z bliźnimi.

4. Będziemy rozmawiać z każdym przyjaźnie.

Język miłości nie zna nienawiści, dlatego rozmawiajmy z każdym przyjaźnie. **Każdy człowiek — to nasz brat.** Za każdego nasz pierworodny Brat, Jezus Chrystus, cierpiał i umarł, każdego odkupił. Sobór Watykański II poucza nas, że „tych, którzy w sprawach społecznych, politycznych lub nawet religijnych inaczej niż my myślą i postępują, należy również poważać i kochać” (KDK 28). Bo Chrystus uczy nas, że mamy kochać nawet nieprzyjaciół.

Wychodząc z domu będziemy wносить wszędzie pokój Boży, życzliwe słowo, przyjacielskie spojrzenie, przyjazny uśmiech, czy to w tramwaju, autobusie, czy w pociągu, mijając ludzi na ulicach, czy też wchodząc do warsztatu pracy, do biura, urzędu. Weźmy sobie do serca zalecenia św. Pawła Apostoła: „Niech będzie usunięta spośród was wszelka gorzycz, uniesienie, gniew, wrzaskliwość, znieważanie wraz z wszelką złością. Bądźcie dla siebie nawzajem dobrzy i miłosierni. Przebaczajcie sobie nawzajem, tak jak i Bóg nam przebaczył w Chrystusie” (Ef. 4, 31—32).

5. Będziemy mówić o i n n y c h tylko życzliwie.

„Czystym sercom jest wszystko czyste” — pisze św. Paweł (Tt. 1, 15). Dlatego serca czyste i pełne miłości Bożej potrafią mówić tylko dobrze i życzliwie o innych. Nawet w najgorszym dostrzegają odrobinę dobra. Czuwajmy nad myślami, uczuciami, wypowiadanymi osądami. **O nikim nie myślmj złe, o nikim złe nie mówmy.** Trzeba się chronić od nieprzyjaznych myśli i porywczych sądów. Nie dajmy się zwyciężyć złu, ale zło dobrem zwyciężajmy (por. Rzym. 12,21). Ostatni Sobór kładzie nacisk na szacunek dla człowieka: „Poszczególni ludzie — czytamy w Konstytucji duszpasterskiej o Kościele w świecie współczesnym — winni uważać bliźniego bez żadnego wyjątku za „drugiego samego siebie” (KDK 27). **A więc mówmy o drugich, jakbyśmy chcieli, aby o nas mówiono.**

Obmowa, ocena fałszywa, nieprawdziwe oskarżenie, plotka, oszczerstwo — to narzędzia zadawania tortur, a niekiedy i śmierci bliźnim. Tymi narzędziami posługują się tylko ludzie mali, opętani złem. Łatwiej nieraz zapomnieć i przebaczyć policzek, niż złe słowo, ubliżające, oszczercze, krzywdzące. A jednak trzeba i to przebaczyć w Imię Jezusa Chrystusa.

Jeśli u kogoś dostrzeżemy wady, powiemy mu to otwarcie, ale będziemy mówili językiem przyjaźni, miłości. Miłość cierpliwa jest, łaskawa jest, wszystko znosi, wszystkim przebacza (por. 1 Kor. 13,4—7).

Wezwanie końcowe.

Jeśli chcemy nazywać się uczniami Chrystusa Króla, rozpoczniemy pracę nad kształtowaniem swych serc w duchu miłości, nad upowszechnieniem miłości chrześcijańskiej. Uczynimy rachunek sumienia z tego, **jaki był dotąd nasz stosunek do bliźnich, zwłaszcza w słowie, pamiętając, że bliźnim jest każdy człowiek, z którym się spotykamy, o którym mówimy i słyszymy.** Póki żyjemy, czas naprawić krzywdę, nawiązać

zerwaną rozmowę, podjąć zobowiązanie, naprawić słowo złamane, odwołać kłamliwe.

Zacznijmy tę pracę od dziś, w święto Chrystusa — Króla Miłości i Pokoju. Każdy w miarę możliwości niech naprawi największy swój grzech, popełniony słowem. Nawijazujemy zerwane kontakty, przepraszajmy się, odwołujemy słowa oszczercze i zniesławiające. Wypełnijmy obietnice, sprostujmy kłamstwa.

A jeśli nie mamy już nic do naprawienia, idźmy do ludzi z dobrym słowem. Odwiedzmy samotnych, napiszmy miłe listy, powiedzmy serdeczne słowa ludziom głodnym serca. Dodawajmy otuchy, podnośmy na duchu, pocieszajmy dobrym, przyjaznym, życzliwym słowem.

Chrystus Król za naszym pośrednictwem pragnie rozszerzać Swoje Królestwo: Królestwo prawdy i życia, Królestwo świętości i łaski, Królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju (por. KK 36). Dołóżmy wszelkich starań, aby w tym dniu Jego Królestwo w pełni triumfowało.

Będziemy modlić się dziś o kulturę słowa w naszym Narodzie, będziemy prosić Boga o łaskę dobrego, uczciwego słowa dla siebie i dla wszystkich Polaków. Musimy wyprosić u Matki Słowa Wcielonego, Matki Pięknej Miłości, abyśmy wytworzyli nowy styl naszej mowy, styl odpowiedni dla Narodu powołanego do życia w duchu społecznej Miłości.

Na ten trud i zmaganie ze wszystkim co złe w mowie z całego serca Wam błogosławimy, w Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Amen.

Warszawa, dnia 1 października 1969 r.

Podpisali: Kardynał Prymas Polski
Kardynał Metropolita
Krakowski, Arcybiskupi
i Biskupi biorący udział
w Konf. Plenarnej.

Wskazania dla Duchowieństwa

w związku ze świętem patronalnym Społecznej Krucjaty Miłości

110 Konferencja Plenarna Episkopatu ogłosiła święto Chrystusa Króla jako główną uroczystość dla „Społecznej Krucjaty Miłości”.

Postanowiła również, że Święto Chrystusa Króla każdego roku będzie początkiem nowego okresu tej pracy.

W tym roku ten nowy etap pracy duszpastersko-kaznodziejskiej otworzy specjalny komunikat Episkopatu, wzywający wszystkich wiernych do upowszechniania miłości poprzez dobre, przyjazne, życzliwe i pomocne słowo.

Wszyscy duszpasterze, w niedzielę 19 października, na tydzień przed świętem Chrystusa Króla, przypomną swoim wiernym, zgromadzonym na wszystkich Mszach św., że jest to główna uroczystość „Społecznej Krucjaty Miłości”. Wezwą ich również do podjęcia nowego zadania w ramach tejże Krucjaty, jaki wytyczy odezwa Episkopatu Polski.

Zachęca wiernych do spowiedzi, aby w dniu święta Miłości cała parafia zjednoczyła się przy stole Eucharystycznym. W samą zaś uroczystość Chrystusa Króla, 26. X. br.:

1. Urządzą uroczystą sumę — ze śpiewem „Christus vincit”.
2. Po sumie, wobec wystawionego Najśw. Sakramentu, odczytają akt oddania rodzaju ludzkiego Najśw. Sercu Jezusa.
3. Podczas wszystkich Mszy św. i na Sumie, odczytają Odezwę Episkopatu Polski na uroczystość Chrystusa Króla.
4. W miarę możliwości urządzą spotkanie (akademię) w świątyniach lub w salach katolickich, dla wspólnego rozważania i uczczenia Miłości Chrystusowej, która „przewyższa wszystko”.
5. Przypomną wiernym o uczynkach miłości, które powinny świadczyć zawsze, a szczególnie w dniu Chrystusa Króla. W tym roku szczególnie przez Krucjatę dobrego słowa.

Niech gorliwość duszpasterska zmobilizuje Kochanych Księży do podjęcia nowych inicjatyw i podsunięcia naszym wiernym takich sugestii, aby naprawdę świadomie włączyli się w tę pracę duszpasterską Kościoła.

Święto Chrystusa Króla — to nie tylko święto patronalne, ale i dzień modlitwy o kulturę słowa w całym naszym Narodzie. Dzień gorliwej społecznej prośby do Słowa Przedwiecznego, abyśmy posługiwali dobrym i życzliwym słowem.

Kaznodzieje, jako siewcy ewangelicznego Słowa Bożego, niechaj przejmą się zadaniem drugiego roku „Społecznej Krucjaty Miłości” i niech nie ustają w przypominaniu słuchaczom o miłości, przenikającej każde wypowiedzane słowo.

Wtedy i w naszym Narodzie „Słowo ciałem się stanie” i za przyjaznym słowem pójdą dobre, chwałę Bogu przynoszące, zasługujące uczynki.

Warszawa, 1. X. 1969 r.

116 Konferencja Episkopatu Polski.

M O D L I T W A W I E R N Y C H

na uroczystość Chrystusa Króla

1969 r.

Celebrans: Bracia Najmilsi, Słowo Przedwieczne, Jezus Król Miłości nakazuje nam, abyśmy się społecznie miłowali. Módlmy się więc do Niego, aby nasza codzienna mowa, która ma nas łączyć, a nie dzielić, była czysta i pełna miłości; abyśmy podjęli na ten rok „Krucjatę dobrego słowa”.

1. Abyśmy wszyscy przez wierność danemu słowu pogłębiali wzajemne zaufanie i budowali Twoje Królestwo Miłości — Ciebie prosimy, wysłuchaj nas, Panie.
2. Aby w naszych stosunkach społecznych zapanowała prawda, bo tylko prawda nas wyzwoli — Ciebie prosimy...

3. Aby Matka Najświętsza uprosiła nam odwagę i moc do zwalczania przekleństw i wulgarnych wyrażań w mowie codziennej, chroniąc Nas od zgorzenia i demoralizacji — Ciebie prosimy...
4. Abyśmy, miłując się wzajemnie mieli zawsze dla siebie słowa życiowe i przyjazne — Ciebie prosimy...
5. Aby nasze słowa zawsze chwaliły Boga, a nigdy nie były przyczyną krzywdy bliźnich — Ciebie prosimy...

Celebrans:

Boże, Ojczyźnie wszelkiej Miłości i Dobroci, który miłość ku nam najpełniej wypowiedziałeś w Synu Swoim i naszym Bracie Jezusie Chrystusie, udziel nam, przez przyczynę Matki Pięknej Miłości, Bogurodzicy Dziewicy, Bogiem sławionej Maryi, łaski przebaczenia wszystkich grzechów popełnionych mową. Spraw, aby każde pisane i mówione słowo w naszej Ojczyźnie było przeniknięte miłością i dobrocią. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

WPROWADZENIE DO PROGRAMU KAZNODZIEJSKIEGO

1. „Syn Boży w naturze człowieczej z Nim zjednoczonej, zwyciężając śmierć przez śmierć i zmartwychwstanie swoje, odkupił człowieka i przemienił w nowe stworzenie (por. Gal. 6,15; II Kor. 5,17). Udzielając bowiem Ducha swego, braci swoich, powołanych ze wszystkich narodów, ustanowił w sposób mistyczny jako ciało swoje.

W ciele tym życie Chrystusowe rozlewa się na wierzących, którzy przez Sakramenty jednoczą się w sposób tajemny i rzeczywisty z umęczonym i uwielbionym Chrystusem...” (k.d. „Lumen gentium”, n. 7).

„Celem Sakramentów jest uświęcenie człowieka, budowanie mistycznego Ciała Chrystusa, a wreszcie oddawanie czci Bogu. Jako znaki mają one także pouczać. Sakramenty wiarę nie tylko zakładają, lecz za pomocą słów i rzeczy dają jej wzrost, wzmacniają ją i wyrażają. Słusznie więc nazywają ją Sakramentami wiary. Udzielają one łaski, ale ich sprawowanie również jak najlepiej usposabia wiernych do owocnego przyjęcia tej łaski, do oddania Bogu należynej czci i pełnienia miłości” (k.s. „Sacrosanctum Concilium” n. 59)

2. Rozpoczynając drugi rok czteroletniego cyklu kaznodziejskiego w aspekcie i pod hasłem CHRYSTUS DZIAŁAJĄCY W SAKRAMENTACH ŚW. PRZEZ ŁASKĘ chcemy w kazaniach ukazać osobę Chrystusa rozlewającego swą miłość ku ludziom przez łaski, których źródłami są Sakramenty św., a przez to spowodować pogłębienie odpowiedzialnej łączności wiernych z żyjącym Bogiem Trójjedynym i wzmożenie społecznej miłości w ramach programu „Społecznej Krucjaty Miłości” i walki z zagrożeniem nienawiści w stosunkach międzyludzkich...

Proponowana tematyka roku będzie praktyczną realizacją ogólnych i szczegółowych postulatów, postawionych posoborowemu kaznodziejstwu w Polsce przez opinię publiczną i Episkopat, jak chrystocentryzm, eklezjocentryzm, soborowość, maryjność, homilijne i katechizujące ujęcia, oraz praktyczne zastosowania Aktu z 3 maja 1966, programu „Społecznej Krucjaty Miłości” i „Walki z zagrożeniami”.

Właśnie w problematyce i praktycznych zastosowaniach każdego kazania czy homilii („Temat” — pouczenie, „przeżycie” i „zadanie”) pragniemy w tym roku wyakcentować przede wszystkim zagadnienia „Spo-

lecznej Krucjaty Miłości" i „Walki z zagrożeniem — nienawiści wzajemnej”. Sakramenty św. bowiem, a zwłaszcza ich korona — Eucharystia, jako kanały łask potrzebnych do prowadzenia chrześcijańskiego życia umożliwiają rozwój cnót teologicznych — wiary, nadziei i miłości, bez których nie zaprowadzi się wśród ludzi społecznej miłości i nie usunie nienawiści czy egoizmu...

3. W cyklu kazań od Adwentu do Pięćdziesiątnicy Paschalnej ukazujemy Boga i Chrystusa objawiających w przeróżny sposób miłość względem ludzkości w nawiązaniu do problemów łaski. Natomiast w kazaniach po Pięćdziesiątnicy Paschalnej aż do końca Roku liturgicznego podajemy na tle tekstu formularzy mszalnych i w oświetleniu odpowiednimi dokumentami Soboru Watyk. II zwięzły wykład katechizmowy z zakresu sakramentologii, wychodząc z założenia jako hasła Roku, że CHRYSTUS JEST PRASAKRAMENTEM.

4. Pięć lat temu ukazała się w języku polskim praca zbiorowa Komisji Duszpasterskiej Episkopatu pod tyt. „Sakramenty święte w duszpasterstwie” jako praktyczne „dyrektorium dla kapłanów, które ma ich zbliżyć do świętych mocy sakramentalnych, aby wierni z radością czerpali „ze źródła zbawienia” i aby posługiwanie kapłanów było jeszcze więcej „rationabile obsequium”... — jak pisał we wstępie J. Em. Ks. Kardynał Prymas. Toteż w drugiej części wykazu tematyki kazań odwołujemy się w przypisach do tego pożytecznego i chyba niedocenionego a wciąż aktualnego dziełka.

5. Zwyczajem lat poprzednich zostały zarezerwowane tematy niedzielne na tradycyjne tzw. akcje duszpasterskie. Są to następujące niedziele:

1. Święto Świętej Rodziny — 28 grudnia
Pasterskie pouczenie o małżeństwie i rodzinie
2. Niedziela II po Objawieniu — 18 stycznia
Tydzień ekumeniczny
3. Niedziela V po Objawieniu — 8 lutego
Wielkopostna akcja trzeźwości
4. Niedziela II po Wielkanocy — 12 kwietnia
Tydzień powołań
5. Niedziela VI po Wielkanocy — 10 maja
Międzynarodowy Dzień Środków Oddziaływania Społecznego
6. Niedziela XX po Zesłaniu Ducha Świętego — 4 października
Tydzień Miłosierdzia
7. Niedziela XXI po Zesłaniu Ducha Świętego — 11 października
Dzień Modlitwy
8. Niedziela XXII po Zesłaniu Ducha Świętego — 18 października
Niedziela Misyjna

Również jak dotychczas przewidziano niedziele bez wyznaczonego tematu. Duszpasterze mogą je wykorzystać dla omówienia ważniejszych aktualnych spraw Kościoła czy parafii.

Są to:

1. Święto Chrztu Pańskiego — 11 stycznia
2. Niedziela III po Wielkanocy — 19 kwietnia

3. Niedziela XIV po Zesłaniu Ducha Świętego — 23 sierpnia
4. Niedziela XXIII po Zesłaniu Ducha Świętego — 25 października

6. Ponieważ wymagania wiernych w obecnej dobie co do treści i formy kazań są ogromne, przypominamy piszącym powyższe kazania i głoszącym je, że rozkład treści pouczenia powinien mieć charakter dialogowy, tzn. nawiązujący do egzystencjalnych potrzeb i nastawień słuchaczy, w formie bardziej induktywnej niż deduktywnej, aby przedkładana treść była jak najbardziej komunikatywna i z należytą korzyścią odebrana przez słuchaczy.

Zastosowany podział kazania na trzy człony (temat — pouczenie, przeżycie i zadanie) nie może tworzyć jakiegoś stałego szablonu, ale wskazuje tylko, iż kazanie powinno uwzględnić w swej strukturze te trzy momenty i odpowiednio je wplatać w treść.

7. Ponieważ — jak doświadczenie wskazuje — Najdostojniejszy Episkopat częściej niż w latach ubiegłych poucza w swych listach pasterskich wiernych o różnych problemach życia religijnego, nie zawsze skoordynowanych z tematyką proponowanego programu kaznodziejskiego, powinno się opuszczone tematy jakoś zgrabnie podłączyć do następnych, by nie było zbyt wielkich luk i opuszczeń w ramach zatwierdzonego programu tematyki.

WPROWADZENIE DO PROGRAMU DUSZPASTERSKIEGO SPOŁECZNEJ KRUCJATY MIŁOŚCI

Wstęp

„Społeczna Krucjata Miłości była dotąd prowadzona w sposób nie zaprogramowany, jako idea infiltrująca w społeczeństwo. Uchwałą Komisji Duszpasterskiej i Maryjnej Episkopatu „Krucjata Miłości” wchodzi w zwyczajny program duszpasterski, obejmujący ogół wiernych. Każdy rok pracy rozpoczynać się będzie z nowym rokiem liturgicznym i nowym rokiem pracy duszpasterskiej — w I niedzielę Adwentu.

W pierwszym roku pracy nad realizacją „Społecznej Krucjaty Miłości” jest wyznaczone konkretne zadanie: **miłość poprzez słowo**. Przewycięzanie nienawiści, zawartej w złych słowach i upowszechnianie miłości przez słowo dobre, przyjazne, serdeczne i pomocne.

Święto Chrystusa Króla, Patronalne Święto „Społecznej Krucjaty Miłości” ma charakter zapowiedzi nadchodzącego roku pracy, głównie przez List Pasterski Episkopatu. W roku 1969 list ten poruszy temat: „Królowanie Jezusa, Króla miłości przez miłość w słowie”. On sam jest **Słowem i Sam jest Miłością**.

„Społeczna Krucjata Miłości” jest prowadzona przez kazania niedzielne, na początku każdego etapu pracy rocznej, a także przez akcje i działania duszpasterskie w święto Chrystusa Króla i w inne święta „Krucjaty Miłości”, przez akcje podczas całego roku, przeprowadzane zwłaszcza wśród młodzieży, na lekcjach religii i z wszystkimi wiernymi w ramach duszpasterstwa stanowego.

I. Dotychczasowe dzieje „Społecznej Krucjaty Miłości”

1. Idea Krucjaty została rzucona w roku Milenijnym 1966, przez Prymasa Polski, jako spuścizna po Kardynale Augustynie Hlondzie. Podjęta była później w Listach Pasterskich na Wielki Post w Archidiecezji Gnieźnieńskiej i Warszawskiej. Biskupi polscy w Liście Episko-

patu, jesienią 1967 r. ogłaszając nowennę modlitwy i czynów miłości bliźniego, wzywali do „Społecznej Krucjaty Miłości”.

2. **Wyrażna wypowiedź Episkopatu** w tej sprawie, oficjalne ogłoszenie „Krucjaty Miłości” miała miejsce w uroczystość Chrystusa Króla 1968 r. Dzień ten został uznany za „Patronalne święto Społecznej Krucjaty Miłości”.
3. W roku 1968 — dwa miesiące: czerwiec i październik, były specjalnie poświęcone „Krucjacie Miłości”, w ramach pracy duszpasterskiej, walki z największymi zagrożeniami w tym wypadku, walki z zagrożeniem przez nienawiść.
4. **„ABC Społecznej Krucjaty Miłości”.** Zostało sformułowane 10 zasad współżycia społecznego w miłości Chrystusowej, które rozeszły się w tysiącach po całej Polsce. W wielu parafiach umieszczono afisz: „ABC. Podczas koledy 1969 r. — kapłani używali „ABC Społecznej Krucjaty Miłości” — jako daru kołędowego dla każdej nawiedzanej rodziny.
5. Wiele kapłanów przyjmuje ABC jako swój własny, parafialny program „Krucjaty Miłości”, podejmując co miesiąc pracę nad jednym z haseł ABC (afisze z poszczególnymi punktami, praca z młodzieżą na zasadach gry towarzyskiej. Młodzież wyciąga kartki z poszczególnymi hasłami ABC, jako szczegółowy program pracy na najbliższy okres itp.).
ABC nie jest jednak jeszcze programem duszpasterskim. Jest „zaczynem, ideą, atmosferą, w której ma być prowadzona systematyczna praca „Społecznej Krucjaty Miłości”.

II. Uzasadnienie konieczności dalszego prowadzenia „Społecznej Krucjaty Miłości”

1. **Po zakończeniu rocznego cyklu modlitw i prac nad ratowaniem od zagrożeń moralnych** poprzez nabożeństwa w święta Matki Bożej, jak to miało miejsce w 1968/69 r., aż do 3 maja, podejmujemy walkę z największym zagrożeniem — nienawiścią, przez czynną miłość; „Zło dobrem zwyciężaj!”... „Wyznanie Wiary” w jedności z Ojcem św. i w Jego intencji, trwające od I niedzieli Wielkiego Postu do 30 czerwca na Jasnej Górze, a w parafiach w dniu 3 maja 1969 r. jest również obroną Wiary.
2. **Zagrożenie miłości społecznej** jest zagrożeniem najważniejszym, najpoważniejszym. Miłość jest główną cnotą chrześcijańską. Gdy jej zabraknie, wszystkie cnoty są zachwiane.
Zagrożenie przez nienawiść uwydatnia się szczególnie na tle sytuacji w całym świecie. Każdego roku ginie niewinnie tysiące ludzi. Miliony przymierają głodem. Żyjemy w epoce braku miłości. „Społeczna Krucjata Miłości” ma być ratunkiem dla Nas przed panoszącą się w świecie nienawiścią.
3. „Społeczna Krucjata Miłości” jest **polskim sposobem realizowania Soboru**, który wzywa cały katolicki świat do odnowy miłości chrześcijańskiej. Wynika również z **Aktu Oddania Polski Maryi** w Jej macierzyńską niewolę miłości. Podkreśla się potrzebę powiązania „Krucjaty Miłości z Aktem Oddania się w niewolę miłości za Kościół, który jest „nadprzyrodzoną organizacją miłości”. „Krucjata” jest **konsekwencją, owocem Aktu Oddania** na drodze realizacji Soboru.

III. PROGRAM „SPOŁECZNEJ KRUCJATY MIŁOŚCI” — W ROKU 1969/70

W pierwszym roku pracy nad realizacją „Społecznej Krucjaty Miłości” wyznacza się konkretne zadanie: miłość poprzez słowo. Celem pracy jest uratowanie języka miłości, którym wyraża się **szacunek dla godności każdej ludzkiej osoby**, zadbanie o kulturę słowa, którym posługujemy się w życiu codziennym. Oczyszczenie mowy, zachwaszczonej, brudnej, kłótlivej, awanturniczej i nieprawdziwej, która nieznosnym czyni życie każdej ludzkiej społeczności. Chodzi ponadto o to, aby oduczyć używania słów kłamliwych, które fałszywie oskarżają, rzucanie słów nieodpowiedzialnych, które zawsze są czyjąś krzywdą, słów oczerniających, które są zaprzeczeniem chrześcijańskiej miłości i niekiedy jak śmiertelny cios, potrafią zabić wrażliwe ludzkie serce. Człowieka nie wolno ranić, a ludzie nieraz potrafią uderzyć słowem w miejsce najsłabsze i odebrać człowiekowi wiarę w miłość.

Zadanie pracy podjętej nad zdobyciem większej kultury języka musi pomóc w uratowaniu wartości słowa. Człowiek człowiekowi nie wierzy, bo nie wierzy nawet w ślubowane słowa, niedotrzymanie słów przysięgi małżeńskiej jest przyczyną dramatów osobistych i rodzinnych.

Stwierdzamy, że przez złe użycie słowa ludzie coraz bardziej są udęcczeni wzajemnym obcowaniem, nieufni. Coraz więcej się siebie boją. Boją się plotek, wyśmiania, cynicznej drwiny z tego, co dla nich najbardziej święte. Boją się słów złych i brudnych dowcipów, które przynoszą do domu nawet dzieci. Życie w takiej atmosferze staje się nieznośne. Trzeba więc ratować człowieka przed jego własną słabością, trzeba ratować wartość przekazywanego sobie słowa. Nie żal na to pracy roku i wysiłków duszpasterskich. Gdy człowiek traci szacunek dla słowa i nie wierzy już drugiemu człowiekowi, to niedługo nie przemówi do niego słowo z ambony i z konfesjonálu. A przecież „Słowo tak wielką jest tajemnicą, iż Bogiem jest nazwane (Ks Prymas — Droga Krzyżowa). „Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga, a Bogiem było Słowo” (J. 1.1). Słowo Boga do człowieka jest słowem miłości, jest samą Miłością. Przez cały rok będziemy pracowali nad tym, aby słowa przez nas mówione, nie brudziły, nie krzywdziły, tylko służyły miłości, przynosiły pokój i powiększały miłość. Takie będzie zadanie pracy duszpasterskiej w pierwszym roku realizowania „Społecznej Krucjaty Miłości”.

Etapy pracy rocznej.

- a) Najbliższy rok pracy dzielić się będzie na **pięć okresów**. Każdy okres będzie zapowiadany nie w święto Matki Bożej, jak podczas roku walki z zagrożeniami, tylko w **pierwszą niedzielę danego okresu** (gdy to niemożliwe — w drugą). A więc w I niedzielę Adwentu, I niedzielę Wielkiego Postu, w I niedzielę maja, w I niedzielę lipca i w pierwszą niedzielę września.
- b) Ponadto wykorzystywać się będzie dla tematyki i pracy „Społecznej Krucjaty Miłości” wszystkie **I piątki miesiąca**. Nie należy likwidować skarby „Darów dla Maryi za Kościół, ale pouczyć wiernych, jakie czyny w danym roku mają spełniać. Np. w roku 1969/70 będzie to: „Mój dar dla Maryi za Kościół — Krucjata Miłości poprzez słowo”.
- c) Świętami „Krucjaty Miłości” będą również wszystkie uroczystości, które w szczególny sposób głoszą miłość Chrystusową. A więc — Wielki Czwartek, święto Serca Pana Jezusa i święto Chrystusa Króla — patronalne święto „Społecznej Krucjaty Miłości”.

- d) Na każdy okres pracy należy przygotować odpowiedni afisz z określonym hasłem „Społecznej Krucjaty Miłości”. W każdym okresie można również przeprowadzić akcje w rodzaju gier towarzyskich w celu utrwalenia i wprowadzenia w życie odpowiedniego hasła. (Fanty, kary, nagrody itp.).

Tematyka poszczególnych etapów pracy w ciągu roku jest uwzględniona w programie kaznodziejskim w dniach:

- 1) Niedziela II po Bożym Narodzeniu — 4 stycznia
- 2) Niedziela V Wielkiego Postu — 15 marca
- 3) Niedziela IV po Zesłaniu Ducha Świętego — 14 czerwca
- 4) Niedziela IX po Zesłaniu Ducha Świętego — 19 lipca
- 5) Niedziela XVIII po Zesłaniu Ducha Świętego — 20 września

KAZANIA DLA DOROSŁYCH C. D.

IV. Okres Wielkanocy

Wielkanoc — 29 marca

JEZUS ZMARTWYCHWSTAŁY ŚWIADKIEM WIARY WOBEC OJCA I NAS

Temat: Różne znaczenie słowa „Pascha” (Przejście): Miłosierne przejście do Boga w Egipcie. Przejście Izraela przez Morze Czerwone i przez pustynię do Ziemi Obiecanej. Przejście Chrystusa — Mesjasza — Zbawiciela przez śmierć, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie. Przejście nasze: za śmierci do życia, z ciemności do światła, z grzechu do łaski — dzięki naszej „Droście do Ojca” i „Barankowi, który gładzi grzechy świata”. Dlatego Misterium Paschalne jest streszczeniem dzieła Zbawiciela, korzeniem chrześcijaństwa, a przede wszystkim podstawą nauki o Sakramentach św. Albowiem „jeśli Chrystus nie zmartwych... próżna i daremna jest wiara wasza...” (por. 1 Kor. 15,14 i n.). Stąd Chrystus, Pascha Nostrum, w liturgii oznacza i umacnia wiarę oraz jej uzasadnienie...

Przeżycie: „Przeto świętujemy w przaśnikach szczerości i prawdy” (por. Lekcję i Ef. 2,4—6).

Zadanie: Życiem prawdziwie chrześcijańskim świadczymy o Chrystusie W Tajemnicy Paschalnej „obchodzonej co niedzielę — w „Dniu Pańskim” (por. k. sob. „O św. Liturgii”).

Poniedziałek Wielkanocny — 30 marca

POZNANIE JEZUSA PRZY „WYKŁADZIE PISMA ŚW. I ŁAMANIU CHLEBA”

Temat: 1) „O głupi i leniwego serca do uwierzenia” Pismu św., nauce wiary i Kościołowi... Problem „letnich” katolików. Liturgia słowa i ofiary eucharystycznej ukazuje nam Jezusa, przebywającego wśród nas i stale działającego przez swoje łaski.

Przeżycie: Jak odczuwamy spotkanie z Chrystusem Eucharystycznym.

Zadanie: Ożywny w sobie niektóre formy kultu eucharystycznego.

Niedziela Biała — 5 kwietnia

**„GORLIWOŚĆ O DOM PAŃSKI POCHŁANIA MNIE”
O APOSTOLSKIEJ GORLIWOŚCI JEZUSA**

Temat: 1) Na podstawie Lekcji z poprzedzającej soboty (1 P 2,1-10), objaśnić wezwanie wszystkich do świętości i do realizacji „powszechnego kapłaństwa” (ze Chrztu i Bierzmowania).

2) Wyjaśnić obowiązki tego „powszechnego kapłaństwa” na podstawie „Lumen gentium” nn 10—12.

Przeżycie i zadanie: „Jako żywe kamienie wsparci na Chrystusie wchodzić mają wierni w budowanie „Domu duchowego” — Kościoła i przyczyniać się świętą gorliwością do jego rozwoju. Wskazać, jak to praktycznie przeprowadzać!

Niedziela II po Wielkanocy — 12 kwietnia

Tydzień powołań

Niedziela III po Wielkanocy — 19 kwietnia

Temat dowolny

Niedziela IV po Wielkanocy — 26 kwietnia

JEZUS „POSŁUSZNY AŻ DO ŚMIERCI”

Temat: 1) W liturgii dzisiejszej niedzieli dowiadujemy się o Duchu Świętym, który jest najdoskonalszym „darem” Chrystusa (por. Lekcję) i Pocieszycielem chrześcijan. Duch Święty przez działanie w historii Kościoła udowadnia światu słuszność sprawy Jezusa i przegraną szatana oraz piętnuje zbrodnię odrzucenia Mesjasza. Dzięki Jego darom ludzie dobrej woli dochodzą do poznania prawdy (Ewangelia). Chodzi jednakże o posłuch dla Jego natchnień (Kolekta i Sekreta).

2) Jezus posłuszny Ojcu Niebieskiemu, Rodzicom w Nazaret, nawet katom podczas męki, bo tak chciał Jego Duch Święty (przypomnieć odpowiednie teksty). A jak się przedstawia nasza uległość Duchowi Świętemu, działającemu w Kościele i przez natchnienia (łaski uczynkowe)? Bo „każdy człowiek powinien być skory do słuchania” (por. Lekcję).

Przeżycie: W Sakramentach św., zwłaszcza w Eucharystii, działa „Duch, który ożywia” (J 6,63). Czy i jak to odczuwamy?

Zadanie: Przypomnę sobie „dary Ducha Świętego” i ich zastosowanie.

Niedziela V po Wielkanocy — 3 maja — Uroczystość Matki Bożej Królowej Polski

**KRÓLOWA POLSKI WYCHOWUJE DO ZJEDNOCZENIA
Z CHRYSTUSEM PRZEZ ŁASKĘ — JAKO JEJ POŚREDNICZKA
I „MATKA ŁASKI BOŻEJ” — w nawiązywaniu do II i III roku
Wielkiej Nowenny**

Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego — 7 maja

INGRES CHRYSTUSA DO NIEBA

Temat: 1) Tajemnica Wniebowstąpienia uzmysławia nam wyniesienie Człowieczeństwa Chrystusowego i podniesienie naszego człowieczeństwa.

2) Warunki naszego triumfu w niebie, wierna służba w miłości Bogu i bliźnim — zwłaszcza tym „braciom Chrystusa najmniejszym” (cf Sąd Ostateczny i Paruzję Chrystusa — przeczytać i skomentować Mt 25, 31—46).

Przeżycie: Wyobrazić sobie historię Sądu Ostatecznego wg Mt 25, 31—46.

Zadanie: Rozważyć, w czym możemy wyjść na spotkanie z Chrystusem w tych Jego braciach najmniejszych...

Niedziela VI po Wielkanocy — 10 maja

Międzynarodowy Dzień Środków Oddziaływania Społecznego

Zesłanie Ducha Świętego — 17 maja

OBECNOŚĆ CHRYSTUSA WŚRÓD NAS PRZEZ ŁASKI DUCHA ŚWIĘTEGO

Temat: 1) Msza świąteczna jest uroczystym obchodem rocznicy wydalenia — Zesłanie Ducha Świętego pod postacią wichru i ognia na uczniów zgromadzonych razem z Maryją w wieczniku (por. Introit, Lekcja i Komunia). Świadomi swojej słabości prosimy Ducha Świętego, by odnowił i umocnił to, czego dokonał przez sakramenty Chrztu i Bierzmowania i nieustannie darzył swymi łaskami (Kolekta, Ofertorium, Sekreta, Pokomunia). To doroczna pamiątka naszego Bierzmowania — Sakramentu męznego i odpowiedzialnego wyznania wiary

2) Nasza miłość ku Chrystusowi i podzięką za Jego „Dar” — Ducha Świętego wyrazi się najpraktyczniej w zachowaniu Jego „mowy”, co zaś sprowadzi całą Tróję Przenajświętszą do duszy (por. Ewangelię). Wtedy Duch Święty rozleje w niej Bożą miłość, która jest miłością Ojca i Syna, i uczyni ją promieniującą w otoczeniu.

Przeżycie i zadanie: Włączyć się duchowo w przeżycie tajemnicy działania Ducha Świętego, a z miłości rozlanej przez Niego w sercu złożyć konkretną daninę miłości.

Poniedziałek Zesłania Ducha Świętego — 18 maja

„CHARYZMATY DUCHA ŚWIĘTEGO” — dane (por. 1 Kor 12) i nowe (wyliczone w „Lumen Gentium” nn. 12—13).

Temat: 1) Duch Święty udziela się duszom w Sakramentach św. Przez Chrztę zapoczątkowuje w nas życie Boże, przez Bierzmowanie umacnia je i uzdalnia do świadczenia o wierze, przez Eucharystię rozwija je i doskonali. Oprócz tego obdarza duszę specjalnymi darami i uzdolnieniami — charyzmatami (np. darem języków — por. Lekcję).

2) Dlatego na podstawie 1 Kor 12 i „Lumen Gentium” nn 12—13 objaśnić istotę i zadania charyzmatów w Kościele. „Lecz wy starajcie się o większe dary... wśród których najdoskonalszą jest droga miłości” (rozwinąć 1 Kor 13).

Przeżycie: Podać kilka przykładów działania charyzmatów w Kościele.

Zadanie: Zbadajmy, czy Duch Święty nie obdarzył i nas jakimś szczególnym charyzmatem.

V. Okres po Zesłaniu Ducha Świętego

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej — 24 maja

TRÓJJEDYNY BÓG, W KTÓRYM „ŻYJEMY, RUSZAMY SIĘ I JESTEŚMY” (Dz. 17,28).

Temat: 1) Objaśnić tajemnicę Trójjedynego Boga w świetle słów Pawła w Atenach (por. Dz 17,23—31). Jest to konkluzja opowiadania jego o historii zbawienia jako dziele Trójcy Przenajświętszej (por. 1 J 4,8—21) jako Jej „opus ad extra”... Przez Chrztę następuje w nas inauguracja procesu zbawienia, które polega na tym, że niegdyś pewnego dnia staniemy się — jeśli na to zasłużymy —

uczestnikami radości na łonie Trójcy Przenajświętszej. Inne Sakramenty św. pogłębiają to przygotowanie do tego uczestnictwa...

2) W świetle tej prawdy bardziej rozumiemy sens „Dnia Pańskiego” — niedzieli — jako hołdu dla Trójjedynego Boga i usiłujemy go przepędzić jak najbardziej według myśli Bożej...

Przeżycie i zadanie: Wyciągnijmy wniosek z rozważania i próbujemy brać należycie udział w święceniu niedzieli.

Uroczystość Bożego Ciała — 28 maja

EUCHARYSTIA — „KORONA” SAKRAMENTÓW ŚW.

Temat: 1) Teksty mszalne dzisiejszej uroczystości przypominają nam, że Eucharystia jest przede wszystkim ofiarą uobecniającą śmierć krzyżową Chrystusa oraz pokarmem dla duszy, podtrzymującym życie wewnętrzne w naszej pielgrzymce do Pana w niebiesiach. Eucharystia jest również najgłębszym wyrazem jedności Kościoła (symbol wielu ziaren i gron winnych zespolonych w jedno...). W niej sam Chrystus uobecnia się substancjalnie pod postaciami chleba i wina i jednoczy w miłości („eucharistein”) wszystkich swych wyznawców...

2) Szczególną zwrócić uwagę na to, że Eucharystia jest ponawianiem bezkrawawo ofiary Chrystusa (por. zagadnienie „Misterium Paschalne”).

Przeżycie i zadanie: Nasza czynna współofiara i „eucharystyczna” postawa w czasie tej św. Liturgii (por. k.s. „O św. Liturgii” n. 49).

Niedziela II po Zesłaniu Ducha Świętego — 31 maja

SAKRAMENTY ŚW. — DAREM JEZUSOWEGO SERCA

Temat: 1) Krótka analiza tekstów soborowych o roli Sakramentów św. według „Lumen gentium” nn. 11,33—35. — Krótki wykład o istocie i skutkach działania Sakramentów św. w duszy (por. np. „Sakramenty św. w duszpasterstwie”, str. 1—8).

2) Sakramenty św. jako główne środki i znaki kultu Bożego oraz zbawienia i uświęcenia ludzi w Kościele. Powołanie bowiem do Kościoła (w chwili Chrztu) jest równocześnie zaproszeniem do częstego korzystania ze skarbów życia sakramentalnego, zwłaszcza z pokarmu Eucharystii.

Przeżycie: Przeżyjmy choć raz głęboko korzystanie z Sakramentów św.

Zadanie: Postanówmy przystępować godnie i z należyтым szacunkiem do Spowiedzi i Komunii św.

Uroczystość Najśw. Serca Jezusowego — 5 czerwca

TAJEMNICA „NIEDOŚCIGŁYCH BOGACTW CHRYSTUSOWYCH”

(Ef 3,9)

Temat: 1) Źródłem tajemnic Chrystusowych jest miłość ku Ojcu i ku ludzkości. Symbolem tak pojętej miłości Słowa Wcielonego jest przebite Serce Jezusa, niestety przez ludzi wzgardzone i zapomniane. Na nas wiernych nakłada obowiązek wynagrodzenia. We Mszy św. wysławiamy ogrom miłości Chrystusowej i wypraszamy sobie ducha wynagrodzenia.

2) Miłość Bożego Serca w Tajemnicy Wcielenia i Odkupienia w świetle encykliki Piusa XII „Haurietis aquas”... Za taką miłość odpłaca się miłością oddania i zadośćuczynienia (główne elementy kultu).

Przeżycie: Jak konkretnie odpłacamy Jezusowi miłością za miłość?

Zadanie: Weźmy udział w „Godzinie świętej” w pierwszy czwartek miesiąca.

Niedziela III po Zesłaniu Ducha Świętego — 7 czerwca

WSZCZEPIENIE W JEZUSA MISTYCZNEGO PRZEZ CHRZEST

Temat: Walka o dusze nasze między szatanem i Jezusem (Kościołem) dokonuje się w toku ceremonii: Chrztu, a potem w ustawicznej trosce Kościoła, by zbłąkane owieczki sprowadzić do owczarni (cf Lekcję i Ewangelię). Chrzest jest „bramą religii chrześcijańskiej” (wejściem do owczarni Chrystusowej w Kościele) i zapoczątkowaniem życia wiecznego. Jaka jest istota i skutki — zob. „Sakramenty św. w duszpasterstwie”, str. 19—26. Chrzest daje udział w trojakiej funkcji Chrystusa-Kapłana (por. „Lumen gentium”, nn. 33—35).

Przeżycie: Godne i świadome przeżycie modlitwy — odnowy obietnic Chrztu św. w wigilię Paschy.

Zadanie: Starajmy się dokształcić w znajomości roli Chrztu św. w życiu chrześcijańskim.

Niedziela IV po Zesłaniu Ducha Świętego — 14 czerwca

CZYSTOŚĆ JĘZYKA — WYRZUCĘ SŁOWA ZŁE, BRUDNE, OBELŻYWE

Słowo musi być Boże, bo od Boga pochodzi. Trzeba wydać walkę temu wszystkiemu, co brudzi polską mowę. Trzeba oczyścić język polski z ordynarnych, brzydkich słów. Zerwać z przekleństwem, które się słyzy nieustannie na ulicy, w sklepie, w szkole, a nawet w domu rodzinnym. Trzeba zmienić nasz słownik. Trzeba innymi słowami mówić do dzieci i młodzieży i do siebie wzajemnie, aby złe, gorzkie, cyniczne i plugawe słowa nie gorszyły nikogo, a zwłaszcza „maluczkich”. Poprawmy nasz słownik zwyczajny, codzienny. Wyrzucmy wulgaryzm rozpowszechniany. Szanujmy siebie i starajmy się o to, aby i nas szanowano. Szanujmy język polski, piękną mowę ojców naszych, spuściznę dziejów, za którą wobec przyszłych pokoleń jesteśmy odpowiedzialni.

Postanowienia: W czasie tego okresu będziemy pracować nad oczyszczeniem mowy codziennej. Uświadamimy sobie wartość słowa, które powinno wyrażać to, co w duszy ludzkiej najpiękniejsze, co może być dla innych zdrowym, pożywnym, krzepiącym pokarmem.

Hasło: „Szanujmy język polski — mowę ojców naszych”!

Niedziela V po Zesłaniu Ducha Świętego — 21 czerwca

SZAFARZE SAKRAMENTÓW ŚW. — KAPLANI

Temat: 1) Głównym zadaniem Kościoła jest troska o zaprowadzenie wśród ludzi „prawdziwej sprawiedliwości” i jedności. Kapłani są posłani do ludzi, aby jednoczyli ich z Bogiem i między sobą „Sprawiedliwość” faryzeuszów (por. Mt 23, 13, 24, 28, Oseas 4,2; 6,6), a „sprawiedliwość” uczniów Chrystusa (Mt 12,36—40; J 13,35; 1 J 4,12; 3,14). Kapłani jako „szafarze tajemnic Bożych” (1 Kor. 4,1) muszą być wierni temu posłannictwu w niesieniu usług sakramentalnych.

2) Są oni pośrednikami między Bogiem a ludźmi (Hebr. 5,1), aby ich z Nim jednoczyli (J 11,52; Kol 1,20; 2 Kor 17—19), a czynią to przede wszystkim przez usługiwanie „słowem Bożym” i sza-

fowaniem Sakramentów św". (zwłaszcza Pokuty i Eucharystii). Stąd Kapłaństwo jest Sakramentem dla Wspólnoty chrześcijańskiej.

Przeżycie: Czy doceniamy u kapłanów tę ich odpowiedzialną rolę i pomagamy im w tym? Czy może słowem lub czynem utrudniamy?

Zadanie: Zastanówmy się, w czym moglibyśmy wyręczyć kapłanów w ich funkcji, a może odciążyć w ciężkiej pracy katechetycznej...

Niedziela VI po Zesłaniu Ducha Świętego — 28 czerwca

ZNACZENIE OBRZĘDÓW CHRZTU ŚW.

Temat: 1) Chrzest św. Chrystus zapoczątkował w nas życie nadprzyrodzone. Umarłszy raz dla grzechu, mamy prowadzić życie nowe, w którym nie ma paktowania ze złem (por. Lekcję). A ponieważ jesteśmy zawsze słabi, uzyskujemy pomoc w Łasce Bożej, zwłaszcza w Eucharystii, której symbolem jest cud rozmnożenia Chleba (Ewangelia), i korzystamy z innych źródeł łaski — Sakramentów świętych.

2) Szerzej wyjaśnić znaczenie tekstu Rzym 6,3—11.

Przeżycie i zadanie: Objasnić główne obrzędy Chrztu — wg Rytuału Polskiego i podać wiernym odpowiednie wnioski duszpasterskie, by umieli odpowiednio w nich uczestniczyć (por. „Sakramenty św. w duszpasterstwie”, str. 26—29).

Uroczystość św. Apostołów Piotra i Pawła — 29 czerwca

HIERARCHICZNY USTRÓJ KOŚCIOŁA UMOŻLIWIA PRZEPŁYW ŁASKI

Temat: 1) Jezus powierzył tę władzę („diakonia”) Hierarchii (Apostołom i ich następcom) — por. „Lumen gentium” nn. 19—20).

2) Jest w nich obecny i przez nich działa (ibid n. 21)

Przeżycie i zadanie: Uczymy się patrzeć na przedstawicieli Hierarchii Kościoła św. w duchu świadomej i żywej wiary, by zbyt ludzkie oceny ich postępowania nie powodowały jej osłabienia.

Niedziela VII po Zesłaniu Ducha Świętego — 5 lipca

BIERZMOWANIE — SAKRAMENTEM DOJRZAŁOŚCI CHRZĘŚCIJAŃSKIEJ

Temat: 1) „Wszystkie narody klaskajcie w dłonie, radosnym głosem wykrzykujcie Bogu” (Ps. 46,2), Chrystusowi królującemu po prawicy Ojca. Z radością i wdzięcznością staśmy przed Nim, bo wyrwał nas z niewoli grzechu i dał nam wolność dzieci Bożych (Lekcja). Wszczępieni przez Chrzest w szlachetne drzewo winniśmy rodić „dobre owoce” świętości i czynu apostołskiego, zwłaszcza w dziedzinie miłości, i pamiętać, że winą przed Bogiem są nie tylko czyny złe, ale zaniedbanie rodzenia „czynów dobrych” w znaczeniu apostołskim, do czego właśnie uzdalnia nas Sakrament Bierzmowania.

2) Jakie jest istotne znaczenie Sakramentu Bierzmowania (świadczenie o Jezusie” przez żywą dzięki czynom apostołskim wiarę) — por. „Sakramenty w duszpasterstwie”, str. 45—49.

Przeżycie i zadanie: Główne obrzędy Bierzmowania, przy czym Eucharystia jest ich podstawą i dopełnieniem (por. „Sakramenty św. w duszpasterstwie”, str. 53—58). Jak na to patrzymy?

Niedziela VIII po Zesłaniu Ducha Świętego — 12 lipca

LITURGIA NAJŚWIĘTSZEJ OFIARY — UOBECNIENIEM MISTERIUM PASCHALNEGO

Temat: 1) Jako zrodzeni przez Chrztę dzieci Boże nie tylko mamy pójść za natchnieniem Ducha Świętego i zwalczać zło namiętności (por. Lekcję), ale w tym dążeniu do udoskonalenia życia wewnętrznego powinniśmy wykazywać większą roztropność i zapobiegliwość od ludzi uwikłanych w sprawy tego świata... Co więcej. „Abba”! — Ojczel! — jako modlitwa Chrystusa, wyrażająca żar Jego miłości ku Ojcu, powinna być również wyrazem naszego miłosnego oddania się Ojcu, zwłaszcza gdy współofiarujemy Mu Jego Syna w Najświętszej Ofierze.

2) Chrystus jest pokarmem dusz ludzkich w „słowie żywota” (podczas liturgii słowa) i w „Chlebie żywota” (w czasie liturgii ofiary): wyjaśnić to praktycznie. (Por. „Sakramenty św. w duszpasterstwie” str. 59—64).

Przeczucie: Ukazać należyte uczestnictwo we Mszy św. wg wskazań soboru.

Zadanie: Nauczmy się części stałych Mszy św. i odmawiajmy je gorliwie.

Niedziela IX po Zesłaniu Ducha Świętego — 19 lipca

ŻYCZLIWE SŁOWO WOBEC KAŻDEGO CZŁOWIEKA — Z KAŻDYM MÓWIĘ PRZYJAŹNIE

Udręką wspólnego życia w każdej społeczności jest brak zainteresowania się drugim człowiekiem, brak dobrego spojrzenia, uśmiechu i życzliwego słowa. Wszyscy zapędzeni, zajęci sobą, uciekający we własny egoizm, mijają się wzajemnie, potracają, depczą, usuwając z drogi każdą przeszkodę, która mogłaby ich zatrzymać i grozić opóźnieniem w zdobywaniu własnego powodzenia, czy w zrobieniu dobrego interesu. Dziwnie znieczuleni i obojętni jesteśmy wobec naszych braci, nawet ludzi najbliższych i to nawet wtedy, gdy potrzebują naszej pomocy, podtrzymania, krzepiących i wyzwalających słów. Milczenie w rodzinie, nie dzielenie się własnymi myślami, przeżyciami, jest często przedwczesnym przywoływaniem śmierci. Ludzie żyją koło siebie, jakby wzajemnie dla siebie obcy, obojętni, umarli. Wszystkim ludziom, których znamy, potrzebna jest życzliwość, dobroć i zwykła, ludzka troskliwa miłość. Wszystkim potrzebne jest słowo przyjaźni i życzliwości.

Postanowienie: Podczas wakacji, urlopów, czasów, przeróżnych wólczeń, będziemy się uczyć na nowo serdecznego stosunku do ludzi. Postarajmy się z każdym spotkanym człowiekiem mówić językiem miłości: dla każdego mieć dobre słowo: dzień dobry, dziękuję, szczęśliwej drogi, słowo poparte uśmiechem i gorliwością przyścicia z pomocą. W czasie wspinaczek górskich, czy raidów na autostradach, w pociągach czy pieszych wędrówkach, popróbujmy dla każdego człowieka przesłać dobre, słoneczne słowo. Okażmy mu zainteresowanie się jego osobą. Mówmy do ludzi spokojnie, bez nerwów. Nie atakujmy. Nie dobijajmy swą wiedzą i wyższością. Próbujeśmy zwłaszcza zmienić postawę wobec własnej rodziny, rodziców, dzieci. Wyrzućmy gorycz, oschłość, obojętność z własnych serc i zacznijmy mówić z człowiekiem o nim samym i o innych ludziach, a nie tylko o sobie.

Hasło: „Dla każdego — dobre, słoneczne słowo”!

Niedziela X po Zesłaniu Ducha Świętego — 26 lipca

„METANOIEITE” CHRYSYSTUSA A SAKRAMENT POKUTY

Temat: 1) W przypowieści o faryzeuszu i celniku uczy nas Pan Jezus pokornej postawy człowieka wobec Boga. Zadowolenie bowiem z siebie połączone z krytyką innych — to najczęstsze przejawy pychy. Wtedy człowiek świadomy swych grzechów i żałujący za nie może liczyć na Boże miłosierdzie (Introit, Ofertorium, Komunia), zwłaszcza gdy pielęgnuje w sobie postawę gotowości do stałego „Nawracania się” (metanoi).

2) Konieczność „pokuty” w Piśmie św.: np. Ef 18,30—31; Mt 4,17; Gal. 3,13; I J 2,2; Dz 2,38; i w Tradycji oraz nauce Kościoła (por. encykliki i konstytucje papieży, zwłaszcza Jana XXIII i Pawła VI). W tym świetle: warunki i skutki Sakramentu Pokuty (ujęcie dogmatyczne) — por. „Sakramenty św. w duszpasterstwie”, str. 109—127.

Przeżycie: Przygotowujemy się należycie podług powyższych wskazań do spowiedzi w najbliższym czasie.

Zadanie: Zróbmy postanowienie praktykowania codziennie krótkiego rachunku sumienia, jako chwili refleksji nad tym, czy w ciągu dnia spotykaliśmy się z Bogiem.

Niedziela XI po Zesłaniu Ducha Świętego — 2 sierpnia

PSYCHOLOGICZNO - WYCHOWAWCZE ZNACZENIE SAKRAMENTU POKUTY

Temat: 1) Każda niedziela przypomina i uobecnia Misterium Paschalne i działanie Sakramentów z tym związanych, a dzisiejsza wyraźnie to zaznacza (por. Lekcję). Kościół powtarza przy każdym Chrzcie gest, którym Chrystus posłużył się przy uzdrowieniu głuchoniemego, jako znak otwarcia uszu na słowo Boże i ust dla głoszenia Jego chwały (por. Ewangelię). W Sakramencie Pokuty pomagają kapłan Chrystusowi w tym „otwieraniu” martwych i niemową czy głuchotą dotkniętych dusz byle one tylko chciały (czyli żałowały i poprawę przyobiecwały).

2) Psychologiczne potrzeby i słabości ludzkie — a Spowiedź. Konieczność pokierowania duszą i życiem penitenta, aby urobić posłuch dla natchnień Ducha Świętego (cudowne „Effeta”!).

Przeżycie: Szczera spowiedź generalna jako usposobienie do „metanoi”.

Zadanie: Podejmijmy pracę nad sobą przez rachunek sumienia szczegółowy (np. w formie „revision do vie”).

Niedziela XII po Zesłaniu Ducha Świętego — 9 sierpnia

„W SŁUŻBIE NOWEGO PRZYMIERZA” (por. 2 Kor 3,6) — o Sakramencie Kapłaństwa

Temat: 1) W Starym Testamencie obowiązywały te same przykazania, ludzie ulegali tym samym namietnościom co my dziś, ale nie mieli Sakramentów św. i tych łask jakie dzięki nim możemy uzyskiwać. Oto dziś staje przed nami Chrystus jako Pośrednik Nowego Przymierza doskonalszego niż Stare (por. Lekcję) i jako miłosierny Samarytanin, który pochyła się przez swoich kapłanów — nad duszami ludzkimi, obrabowanymi z łask i poranionymi, aby je uzdrawiać i pielęgnować (Ewangelia). Przypatrzmy się kapłaństwu „powszechnemu” wiernych i kapłaństwu „urzędowemu” (ze święceń) w świetle „Lumen gentium” n. 10. Por. „Sakramenty św.

w duszpasterstwie" str. 211—218.

2) Jakie są główne zadania presbyterów według dekr. „O posłudze i życiu presbyterów” nn. 5—9; wypunktować główne wskazania.

Przeżycie: Zbadajmy jaki jest nasze osobisty stosunek do kapłanów.

Zadanie: Wspomagajmy kapłanów w ich pracy, choćby tylko modlitwą i obroną wobec niesłusznych zarzutów czy pretensji.

Uroczystość Wniebowzięcia Najśw. Maryi Panny — 15 sierpnia

„SZLACHETNA TOWARZYSZKA I POKORNA SŁUŻEBNICA PANA”
(por. „Lumen gentium” n. 61)

Temat: Maryja jest ową Niewiastą, która całe życie pozostawała w nieprzyjaźni z szatanem (por. Ofertorium). Dzięki przywilejowi Niepokalanego Poczęcia odniosła zwycięstwo nad grzechem i została wzięta do nieba od razu z duszą i ciałem. Wniebowzięcie NMP — to Jej ostateczny triumf nad szatanem, grzechem i śmiercią, oraz spełnienie prorocтва, które wyśpiewała w „Magnificat”. Z tego tytułu stanęła obok Syna jako Pośredniczka (por. Lumen gentium” n. 62) oraz jako Pierwowzór życia chrześcijańskiego w roli Matki Kościoła (por. ibid n. 65). To co Maryja zyskała dzięki „pełni łaski”, to i my uzyskamy etapami przez korzystanie z łask sakramentalnych.

Niedziela XIII po Zesłaniu Ducha Świętego — 16 sierpnia

„Z LUDU WZIĘCI I DLA LUDU POSTANOWIENI” (Hebr. 5,1).

Temat: 1) Pan Bóg obiecał Abrahamowi, że rozmnoży jego potomstwo jako gwiazdy na niebie, i że z tego potomstwa wybierze Zbawiciela Świata (Lekcja). Chrystus ustanowił Nowe Przymierze, które objęło wszystkie narody. Stąd podstawą zbawienia nie jest już przynależność do narodu wybranego, ale wiara w Chrystusa Zbawcę (por. Ewangelię). Jako uczestnicy Nowego Przymierza (por. Introit, Graduał) powołujemy się na obietnice Boże i prosimy o pomnożenie w nas wiary, nadziei i miłości, byśmy mogli należycie odpowiedzieć na to Boże wezwanie i wybranie. W uzyskaniu tej postawy chrześcijańskiej pomagają nam nasi współbracia kapłani, „spośród ludzi wzięci i wybierani przez Boga” jako Jego i nasi przedstawiciele.

2) Przymioty współczesnych kapłanów — według dekr. „O posłudze i życiu presbyterów” nn. 12—14 i środki pomocne, by takimi byli: ibid. nn. 15—20 passim.

Przeżycie i zadanie: Pomyślmy, w czym możemy ulżyć kapłanom w ich trudnym powołaniu. Podać kilka przykładów.

Niedziela XIV po Zesłaniu Ducha Świętego — 23 sierpnia

Temat dowolny

Uroczystość Najśw. Maryi Panny Jasnogórskiej — 26 sierpnia

JASNA GÓRA — TRONEM ŁASKI PRZEBACZENIA I ODNOWY
ŻYCIA POLAKÓW —

przez konfesjonał, ambonę, czuwania adoracyjne i rekolekcyjne, skupienia, pielgrzymowanie — w świetle tekstu Lekcji: „Błogosławieni, którzy strzegą dróg moich” i Ewangelii: „Cokolwiek wam Syn powie, czyńcie”!

Niedziela XV po Zesłaniu Ducha Świętego — 30 sierpnia

„NA SPOTKANIE Z JEZUSEM W WIECZNOŚCI — o Sakramencie Chorych.

Temat: 1) Wskrzeszenie młodzieńca z Naim jest obrazem działania Chrystusa w Kościele, zwłaszcza przez Sakramenty św. Każdy grzech ciężki niszczy to nowe życie duchowe, zapoczątkowane na Chrzcie św. Kościół w swych modłach błaga Boga o ratunek (Introit) i wyznaje, że bez łaski Bożej wytrwać w świętości nikt nie potrafi (Kolekta). Chrystus budzi uśpione letargiem grzechu dusze (Ewangelia, Ofertorium) i karmi je swym Ciałem, „wydanym za życia świata” (Komunia). Przez sakrament Namaszczenia Chorych przynosi pociechę na ostatnie chwile życia, a nawet przywraca zdrowie cierpiącym na duszy i ciele.

2) Rozważmy istotę i skutki Sakramentu Chorych według np. „Sakramenty w duszpasterstwie” strona 193—197.

Przeżycie i zadanie: Zwalczanie uprzedzeń wśród wiernych do tego Sakramentu i właściwe jego stosowanie (uwagi praktyczne — duszpasterskie).

Niedziela XVI po Zesłaniu Ducha Świętego — 6 września

MAŁŻEŃSTWO KATOLICKIE NA WZÓR STOSUNKU MIŁOŚCI CHRYSTUSA DO KOŚCIOŁA

Temat: 1) Uświęcenie i zbawienie jest dziełem łaski, wspomagającej pracę i wysiłki w kierunku dobra ludzkiej natury. Z biegiem życia poznajemy coraz bardziej przeróżne słabości w każdym stanie i zawodzie, a zaznaczają się one na codzień małżonkom, podniósł Chrystus kontrakt małżeński czysto ludzki do godności Sakramentu i udziela nie stawiającym oporu wielu łask. Wiele spośród współczesnych małżeństw jest jakby „opuchłych” wewnętrznie, rozbitych nieszczęśliwych. Pomoc przyjdzie z „obudzenia” łaski sakramentalnej i podtrzymywania jej żywotności przez korzystanie z Eucharystii, „Chleba mocnych”.

2) Parafraza i objaśnienie tekstu z listu św. Pawła do Efezjan 5,22—33 (w świetle formularza Mszy św. za nowożeńców) i na tym tle określenie istoty chrześcijańskiego małżeństwa, zgodnie ze wskazaniami „Lumen gentium” nn. 11, 35 i 41. Por. także „Sakramenty św. w duszpasterstwie”, str. 235—8.

Przeżycie i zadanie: Praktyka Różańca św. w rodzinie i częstej Komunii św. rodzinnej, a wtedy zbliżymy się ku ideałowi życia rodzinnego, nakreślonego w liście do Kol 3,12—17.

Niedziela XVII po Zesłaniu Ducha Świętego — 13 września

PRAWDZIWA MIŁOŚĆ MAŁŻEŃSKA I RODZINNA

Temat: 1) Wszystkie przykazania wskazują, jak mamy wypełniać podstawowe prawo miłości Boga i bliźniego, które streszcza cała objawiona nauka (por. Ewangelie). W Lekcji wylicza św. Paweł nadprzyrodzone więzy, które nas łączą: jeden Bóg, jedna wiara, jeden Chrzest, jedno oczekiwanie zbawienia. Węzy te powinny spajać małżonków, bo są o wiele mocniejsze niż węzły cielesne i doczesne, które kruszeją pod wpływem zmrożeń niewłaściwego klimatu życia małżeńskiego. Jak wygląda małżeństwo i rodzina w świecie współczesnym, wskazuje Sobór w „Gaudium et spes” n. 47.

2) Odpowiedzialna w płodności i wierności miłość małżeńska — por. ibidem nn 49—51. Jak ją uzdrawiać — por. ibidem n.52.

Przeżycie: Podać jakiś stosowny przykład tragedii jak i radości życia rodzinnego czy małżeńskiego.

Zadanie: Pomóc skutecznie w uzdrowieniu atmosfery rodzinnej komuś z bliźnich. Podać sposoby.

Niedziela XVIII po Zesłaniu Ducha Świętego — 20 września

ROZMOWY O BLIŹNICH SŁOWAMI MIŁOŚCI — O KAŻDYM MÓWIĘ ŻYCZLIWIE

Ulubionym tematem ludzkich rozmów jest drugi, nieobecny w danej chwili człowiek. Obmowa, ocena fałszywa, szkodliwie urabiająca opinią, podważanie zaufania — to owoc takich rozmów. Raz przekazana atrakcyjnie sensacyjna wiadomość o naszym bliźnim, rośnie do granic nieprawdopodobnej plotki. Oczernia, dyskwalifikuje, krzywdzi. Słowu fałszywej oceny, raz wypowiedzianemu, trudno postawić tamę. Urobiona komuś zła opinia, może przez całe życie za nim wędrować. Krzywdą największą jest niesłuszne oskarżenie i kłamliwe donosy.

Postanowienie: W miesiącach jesiennych, gdy zabieramy się na nowo do pracy, musimy wydać walkę plotkom, obmowie, oszczerstwu w życiu. Będziemy o człowieku mówić dobrze, albo wcale. Jeśli musimy powiedzieć o jego wadach i brakach w duchu miłości, to tylko jemu samemu. Zdobędziemy się na szacunek dla drugiego człowieka i jego spraw. Wyrozumiemy jego wady i słabości. Będziemy mówić o drugich tylko językiem miłości, która leczy.

Hasło: „O człowieku wolno mówić tylko językiem miłości”!

Niedziela XIX po Zesłaniu Ducha Świętego — 27 września

ZNAKI ŁASKI JEZUSOWEJ W SAKRAMENTALIACH KOŚCIOŁA

Temat: 1) Niebo jest naszą ojczyzną, a na ziemi jesteśmy wygnańcami i to zwykle nieszczęśliwymi. Wskutek grzechów własnych i złego postępowania naszych bliźnich cierpimy wiele (por. Introit). Dostrzegamy w sobie różne choroby duchowe, które wciąż zagrażają życiu łaski. Broni nas przed tym życie sakramentalne. Ale Kościół przewidział dodatkowo inne pomoce nadprzyrodzone, będące do naszej dyspozycji jakby pod ręką, w każdym niemal odinku życia — tzw. Sakramentalia.

2) Co to są więc Sakramentalia Kościoła? — Por. k.s. „O św. Liturgii” nn. 60—63.

Przeżycie i zadanie: Jak ma wyglądać stosowanie ich w życiu codziennym wiernych? — Por. ibidem n. 79.

Niedziela XX po Zesłaniu Ducha Świętego — 4 października

Tydzień Miłosierdzia.

Niedziela XXI po Zesłaniu Ducha Świętego — 11 października

Dzień Modlitwy.

Niedziela XXII po Zesłaniu Ducha Świętego — 18 października

Niedziela misyjna.

Temat dowolny.

VI. Okres przy końcu roku kościelnego

Niedziela XXIV po Zesłaniu Ducha Świętego — 1 listopada

Uroczystość Wszystkich Świętych.

„ZACHŁANNOŚĆ NA ŁASKĘ” — WARUNKIEM ŚWIĘTOŚCI I JEJ ROZWOJU.

Temat: Prócz Świętych, którym Kościół poświęcił osobny dzień w roku kościelnym, przebywa w niebie niezliczona rzesza wybranych „ze wszystkich narodów i pokoleń i języków”, ze wszystkich stanów i zawodów, różnego wieku i płci (por. Lekcję). Dziś jednak Kościół oddaje cześć tym wszystkim, a żyjącym na ziemi „pielgrzymom” do niebieskiej ojczyzny wskazuje właściwą drogę dojścia. Etapy tej drogi ukazuje Jezus — „Droga”, a określają je „błogosławieństwa” (Ewangelia). „Łaski pełna” zaś „Królowa Wszystkich Świętych” prowadzi nas swą macierzyńską dłońią i przykładem życia do swego Syna.

Dzień Zaduszny — 2 listopada

„ŚWIĘTYCH OBCOWANIE”

Temat: 1) W życiu ziemskim trapią nas rozliczne cierpienia. Przez nie Bóg oczyszcza wybranych i gromadzi ich w swoim Królestwie, które przecież „gwałt cierpi” (Introit, Graduał). Zbliża się jednak dzień, w którym Bóg obdarzy chwałą całego człowieka, wskrzeszając uciemiężone przez śmierć ciało do nowego życia (Lekcja) jak wskrzesił do życia córkę Jaira (Ewangelia). Wielka prawda o „Obcowaniu Świętych” czyli o Kościele jako Mistycznym Ciele Jezusa Chrystusa dopełnia naszej nadziei i pociechy w przeciwnościach ziemskiego życia. Chodzi tylko o jedno: byśmy włączyli się solidnie w to „Obcowanie świętych” przez solidną troskę o świętość.

2) Inny aspekt „Obcowania Świętych”: „Rodzina Boża”, którą łączy jedna wiara, nadzieja i miłość — poprzez życie łaską. Jakiż jest sens „Dnia Zadusznego” w kontekście prawdy o „Obcowaniu Świętych”?

Przeżycie: Wytwórzmy w sobie nastrój i poczucie wspólnoty ze Świętymi w niebie i czyśćcu.

Zadanie: By ożywić ducha tej wspólnoty, zwłaszcza z najbliższymi, zamówmy za ich dusze w listopadzie Mszę św.

Niedziela XXV po Zesłaniu Ducha Świętego — 8 listopada

„ŁASKA OSTATECZNEGO WYTRWANIA”

Temat: 1) Wśród ciemności nocy współczesnego życia szatan przez swych popleczników (złych ludzi), nieprzyjaciół Boga, sieje ustawicznie kłopot fałszu i złości na roli Bożej — w umysłach i sercach ludzkich (Ewangelia). Bóg jako dobry Ojciec Rodziny ludzkiej zasiewa dobre ziarna prawdy i łaski. Do tej ojcowskiej Jego dobroci odwołujemy się w dzisiejszej kolekcie: „Prosimy Cię, Pa-

nie, strzeż nieustannie rodziny Twojej z ojcowską dobrocią, ponieważ całą nadzieję pokładamy w łasce niebieskiej" (ostatecznego wytrwania"). Znaczenie przypowieści na tle prawdy o „wiecznym zbawieniu" (parafraza perykopy ewangelicznej).

2) Krótkie wyjaśnienie problemu predestynacji.

Przeżycie: Przypatrzmy się, jak rozsiewa się kąkol zła (np. plotki, grzechy przeciw miłości bliźniego...)

Zadanie: Postaramy się, by nigdy nikogo nie gorszyć „nie siać kąkolu").

Niedziela XXVI po Zesłaniu Ducha Świętego — 15 listopada

„NIC NIECZYSTEGO DO NIEGO (NIEBA) NIE WEJDZIE (Obj. 21,27)

Temat: 1) Prawda o czyścicu — jako miejscu dla tych, którzy nie pozwalają działać w swej duszy w pełni „fermentom" Bożej łaski... Odpusty — pomocami w tym oczyszczaniu dusz. Ich istota i praktyka.

2) Krótkie objaśnienie tekstów: Jer. 29,12 i Ps. 129, 1—2.

Przeżycie i zadanie: Oczyszczajmy śmieci duszy przez godne zyskiwanie odpustów...

Uroczystość Chrystusa Króla — 22 listopada

„JEZUSOWE KRÓLESTWO ŚWIĘTOŚCI I ŁASKI (Prefacja)

Temat: Chrystus Pan jest Królem wszechświata, ponieważ jest Synem Bożym i Zbawcą ludzkości. Jego nauka ma być podstawą w życiu ludzi, ale muszą ją oni dobrze poznać i chcieć zastosować. Niestety egoizm, nienawiść przerażają ludzkie serca, paraliżują siły duszy, wciąż przecież tęskniącej do doskonałości życia. Stąd Sobór za Chrystusem wzywa wszystkich do świętości (por. „Lumen gentium" nn. 39—41). A środkami zasadniczymi w tym względzie są Sakramenty św. i pomnażanie przez nie łaski...

KAZANIA DLA MŁODZIEŻY C. D.

IV. Okres Wielkanocy

Wielkanoc — 29 marca

WIELKANOCNA TAJEMNICA CHRYSZTUSA

Wstęp: Wprawdzie całe życie Chrystusa, od chwili Wcielenia, ma wartość i moc zbawczą. Jednakże Pan Jezus dokonał dzieła odkupienia głównie przez swoją mękę i śmierć, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie, czyli przez swoją Tajemnicę wielkanocną.

Pouczenie: Od początku Kościoł Chrystusowy czerpie swoją żywotność i wiarę, nadzieję i miłość z Tajemnicy wielkanocnej swego Zbawiciela i Pana. Obecnie posoborowa odnowa liturgiczna uwytkła na nowo znaczenie i rolę tej Tajemnicy w życiu chrześcijańskim.

1) W Tajemnicy wielkanocnej Chrystusa Jego męka i śmierć krzyżowa oraz zmartwychwstanie i wniebowstąpienie stanowią jeden, nierozłączny akt odkupieńczy (por. „Wprowadzenie do liturgii", s. 81 nn.).

2) Męka i śmierć krzyżowa Pana są nie tylko szczytowym momentem cierpień, ale są także wyrazem całkowicie wolnej decyzji, w której Jezus Chrystus oddał się bez reszty Bogu Ojcu w posłuszeństwie i miłości.

3) Zmartwychwstanie Chrystusa wynika z wewnętrzną koniecznością z samej istoty Jego śmierci. Śmierć ta była po prostu jedynie „przejściem” (pascha-przejście) do pełni nowego, chwalebego życia.

Przeżycie: W Tajemnicy wielkanocnej (Misterium paschalne — sekreta) pełna miłości interwencja Ojca wskrzesiła Chrystusa mocą Ducha Świętego; na samym dnie cierpienia, wyrzeczenia i poniżenia, miłość Chrystusa spotkała się z miłości Ojca. Skutkiem tego spotkania w Miłości, z której wszystko pochodzi, musiało być Zmartwychwstanie!

Zadanie: Kto jednoczy się z Chrystusem zmartwychwstałym, ten przez Miłość Jezusa wyzbywa się cierpliwie i wytrwale „starego kwasu złości i przewrotności”, by dopełniać życie w czystości i prawdzie (lekcja).

Poniedziałek Wielkanocny — 30 marca

PRZEZ KRZYŻ DO CHWAŁY ZMARTWYCHWSTANIA

Wstęp: Zmartwychwstanie Chrystusa jest faktem zupełnie innego rodzaju, aniżeli wskrzeszenie umarłych, dokonane przez Zbawiciela (córka Jaira, młodzieniec z Naim, Łazarz): w tych ostatnich chodziło jedynie o życziwą prolóngatę życia doczesnego. Nic dziwnego, że tajemnicy Zmartwychwstania nie mogli z początku zrozumieć nawet uczniowie Pana (ewangelia).

Pauczenie: Śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa można rozważać i rozumieć tylko w świetle idei ofiary; „Czy Mesjasz nie musiał tego cierpieć, aby tak wejść do swej chwały”.

1. Najgłębsze uniżenie się Chrystusa w Jego śmierci było zarazem początkiem Jego zwycięstwa i triumfu nad śmiercią. Przenikająca duszę Chrystusa w następstwie aktu miłości pełnia Bożego życia i chwały udzieliła się także zadreżonemu na krzyżu ciału Zbawiciela: ciało to zmartwychwstało do nowego, uwielbionego życia.

2. Ofiara Jezusa dokonała się na krzyżu, jej przyjęcie zadośćuczynne zaś dopełniło się i objawiło w chwale zmartwychwstania (i wniebowstąpienia). Ofiara krzyża dopełniła się całkowicie, gdy została przyjęta przez Ojca w zmartwychwstaniu wcielonego Syna.

3. Przez zmartwychwstanie dokonało się przyjęcie całej natury ludzkiej Chrystusa (duszy i ciała) do wspólnoty i chwały Trójcy Świętej. Prawda ta jest pełnym uwieńczeniem ofiary krzyżowej i jej apoteozą.

Przeżycie: Fakt zmartwychwstania Chrystusa (a nie wspomniane wskrzeszenia umarłych!) stał się podstawą i treścią świadczenia apostołów, choć nikt z nich nie był bezpośrednim świadkiem wyjścia Chrystusa z grobu. Przyjęcie też lub odrzucenie tylko tego zmartwychwstania jest miarą „sądu nad żywymi i umarłymi” (lekcja).

Zadanie: Przez wiarę w Chrystusa zmartwychwstałego i sakramentalne zjednoczenie z Nim wprowadza nas Pan do „ziemi obiecanej” swojej chwały i miłości (introit).

Niedziela Biała — 5 kwietnia

CHRZEST — WŁĄCZENIE W TAJEMNICĘ WIELKANOCNĄ

Wstęp: W osobie Jezusa Chrystusa wstąpił w rzeczywistość doczesną nowy, wyższy, doskonalszy porządek: „Zbliżyło się do nas Królestwo Boże” (Mt 12, 28). Przez Misterium paschalne to Królestwo życia i łaski zjednoczyło się nierozzerwalnie z człowieczeństwem Chrystusa.

Pouczenie: Pan Jezus pragnie obecnie wciągnąć każdego człowieka w zbawczy krąg swojej Tajemnicy wielkanocnej. Dzieje się to przez Chrzest święty.

1. Już w zapowiedziach Chrystusa Chrzest jest określony jako warunek „wejścia” do Królestwa (J 3, 5). Chrzest od dawna jest nazwany „bramą i źródłem życia duchowego”. Jest to sakrament wybitnie „paschalny”, czyli sakrament „przejścia” do nowego życia w Jezusie Chrystusie.

2. Chrzest jest sakramentem „odrodzenia” (nowych narodzin): umiera „stary człowiek” grzechu ukrzyżowany razem z Chrystusem, a zmartwychwstaje „nowy człowiek” na podobieństwo Chrystusa przez chwałę Ojca (por. Rz. 6).

3. Chrzest nie tylko oczyszcza z grzechu i wyzwala z jego niewoli, ale równocześnie przebóstwia, udzielając „życia Chrystusowego”, czyli życia Bożego. Ojciec widzi w ochrzczonego obraz swego Syna Jednorodzonego (chrześcijanin — alter Christus).

Przeżycie: „Jeśli ktoś jest w Chrystusie, staje się nowym stworzeniem” (2 Kor 5, 17). Dzieje się to przez wiarę w nieskończoną łaskawość Ojca, w zbawczą Tajemnicę paschalną Chrystusa i odradzającą moc Ducha Miłości (lekcja, ewangelia).

Zadanie: Chrystus bezgrzeszny raz umarł za nasze grzechy (Rz 6, 10) natomiast my grzeszni przez własną słabość i winę stale musimy „umierać dla grzechu” i rodzić się dla Boga. Chrzest nasz dopełnia się raz jeden jako obrzęd, tajemnica zaś naszego odrodzenia dokonuje się przez całe życie.

Niedziela II po Wielkanocy — 12 kwietnia

Tydzień powołań

Niedziela III po Wielkanocy — 19 kwietnia

Temat dowolny

Niedziela IV po Wielkanocy — 26 kwietnia

ZOBOWIĄZANIA CHRZTU ŚWIĘTEGO

Wstęp: Przez chrzest odradzający Pan Jezus nie odmienia ani od razu, ani całkowicie naszego człowieczeństwa. Byłby to gwałt zadany naturze ludzkiej, lub co najmniej jej dyskwalifikacja. Powiedziało: „Gwałtownicy zdobywają Królestwo” (Mt 11, 12).

Pouczenie: Chrzest daje łaski niepojęte, ale równocześnie mobilizuje w najwyższym stopniu wszystkie siły i zdolności człowieka. „Komu wiele dano, od tego wiele wymagać się będzie” (Łk 12, 48).

1. Ciążące na nas skażenie grzechowe, pomimo odradzającej kąpieli Chrztu, stanowi stałe zagrożenie łaski nowego życia (por. 2 Kor 4, 7). Potrzeba cierpliwego, czujnego „nawracania się” do Boga — nieodzowny udział w królewskiej drodze krzyża Pana.

2. Prawem i obowiązkiem chrześcijanina jest stałe, wierne zapobieganie o pomnożenie i utwierdzenie łask miłości Chrystu-

sowej, przez czerpanie z źródeł sakramentalnych Kościoła.

3. Chrystus jest powołaniem do współdziałania z Panem Jezusem w uświęcaniu życia doczesnego i całego świata, który „głogą oczekuje objawienia się chwały synów Bożych” (Por. Rż 8, 19 nn.)

Przeżycie: Chrystus zwycięski i uwielbiony powołuje swoich wybranych jedynego w swym rodzaju dzieła, które — choć na ziemi nigdy jawnie nie ukończone — ma cele i perspektywy wieczne.

Zadanie: Chrześcijanin, przyjmujący Chrystus święty przeważnie w wczesnych dniach życia, winien zabiegać o coraz głębsze zrozumienie wspaniałości tego sakramentu.

Niedziela V po Wielkanocy — 3 maja — Uroczystość Matki Bożej Królowej Polski

**KRÓLOWA POLSKI PROWADZI DO ZJEDNOCZENIA
Z CHRYSZTUSEM**

W nawiązaniu szczególnie do II i III roku Wielkiej Nowenny, należy wypuklić posłannictwo Maryi, jako Pośredniczki i „Matki Łaski Bożej”, w najowocniejszym i najwłaściwszym pielęgnowaniu życia sakramentalnego, Królowa Polski, „łaski pełna”, zna i ogarnia najlepiej i najdoskonalej wartość i wspaniałość sakramentalnego zjednoczenia z Synem Bożym, Zbawicielem ludu Bożego.

Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego — 7 maja

W CHWALE I MOCY WNIEBOWSTĄPIENIA

Wstęp: Już w zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa wyraża się najwyższe uwielbienie Jego człowieczeństwa. Pełnia życia Bożego ogarnęła duszę Chrystusa w chwili dokonania ofiary krzyżowej, a przeniknęła Jego ciało w chwili zmartwychwstania.

Pouczenie: Chwała i moc zmartwychwstania oznaczają wprost, że Zbawiciel wprowadził przyjętą naturę ludzką w najściślejszą jedność z Trójcą Świętą. Ta prawda jest istotą tajemnicy Wniebowstąpienia Pana Jezusa.

1. Przez Wcielenie Chrystus stał się podobny nam ludziom we wszystkim, oprócz grzechu. Przyjmując na siebie odpowiedzialność za ludzkie winy, przezwycięzył przez swoją ofiarę nie wolę grzechu.

2. Dzisiaj uwielbiony w chwale Ojca, Chrystus Pan pragnie obdarzyć każdego z nas wolnością od grzechu i udziałem w życiu Bożym. Kto jednoczy się z Chrystusem uwielbionym, utwierdza w sobie wolność i chwałę synów Światłości.

3. Życie sakramentalne jest w swej istocie utwierdzeniem w nas chwały i mocy uwielbionego Pana już tu na ziemi. Stajemy się prawdziwie braćmi Chrystusa i współdziedzicami Jego chwały.

Przeżycie: Uczniowie Pana radowali się w ciągu 40 dni widzeniem Zmartwychwstałego, który chciał w ten sposób umocnić ich wiarę. Jednakże ci sami uczniowie zrozumieli chwałę i moc uwielbionego po prawicy Ojca Jezusa dopiero po Jego widzialnym Wniebowstąpieniu.

Zadanie: Pogłębiające się w nas zjednoczenie z uwielbionym Chrystu-

sem utwierdza radosne poczucie zabezpieczenia oraz świadomość i obowiązek świadczenia za Panem na tym świecie (duch apostołstwa w ludzie Bożym).

Niedziela VI po Wielkanocy — 10 maja

Międzynarodowy Dzień Środków Oddziaływania Społecznego

Zesłanie Ducha Świętego — 17 maja

DUCH ŚWIĘTY DOPEŁNIA TAJEMNICY WIELKANOCNEJ

Wstęp: Pięćdziesiątego dnia po swoim zmartwychwstaniu Chrystus uwielbiony zesłał obecanego Ducha Pocieszyciela na gromadkę uczniów, swój początkowy Kościół święty.

Pouczenie: Zesłanie Ducha Świętego na apostołów jest pierwszym zasadniczym aktem Chrystusa zmartwychwstałego i uwielbionego w stosunku do Jego Kościoła: początek urzeczywistnienia Tajemnicy wielkanocnej w ludziach, wybranych Ojca.

1. Pięćdziesiątnica wielkanocna (paschalna) jest dniem właściwych narodzin i objawienia Kościoła wśród społeczności ludzkiej, analogicznie do narodzin i objawienia Pana wśród ludzi.

2. Duch Pocieszyciel tchnął tak przedziwnie i przemożne siły w Kościół Chrystusowy, że zapewnił jego szybki rozwój i trwałość, aż do końca czasów, wbrew przewidzianym przez Pana trudnościom.

3. Zesłanie Ducha Świętego, które dopełnia się od wieków i poprzez wieki w Kościele, jest nieodwracalnym i już niepowstrzymanym dziełem przeobstwienia ludzi i świata, podjętym przez Boga w Jezusie Chrystusie.

4. Duch Święty w Kościele Chrystusowym sprawia, że Tajemnica wielkanocna Chrystusa dokonuje się nieprzerwanie w swej istocie i założeniach.

Przeżycie: Gdy Duch Święty działa w społeczności Kościoła, zdajemy sobie sprawę z tego, że Tajemnica wielkanocna Chrystusa dopełnia się w każdym wiernym inaczej, z różnym pogłębieniem i skutecznością.

Zadanie: Każdy ogarnia miłość i pokój Chrystusowy, zależnie od żarliwości serca, stopnia umiłowania Tajemnicy Chrystusa i pożądania Jego Królestwa.

Poniedziałek Zesłania Ducha Świętego — 18 maja

DZIAŁANIE DUCHA ŚWIĘTEGO W SAKRAMENTACH

Wstęp: Zesłanie Ducha Świętego jest nie tylko wydarzeniem historycznym, lecz prawdziwą tajemnicą, dokonującą się nieustannie w Kościele, od początków jego rozwoju (Lekcja).

Pouczenie: W obrzędach wszystkich sakramentów świętych Kościół uprzytamnia sobie, wspomina i uprasza działalność Ducha Pocieszyciela, którego Pan Jezus posyła od Ojca. W szczególny sposób liturgia uwypukla posłannictwo i działanie Ducha Świętego w Sakramencie Bierzmowania.

Przeżycie: W całej działalności Ducha Świętego przejawia się nieskończona miłość Boga Trójjedynego. Wielkość Boga i wielkość darów miłości przestrzegają przed lekceważeniem jej, bo grzechy

przeciw miłości nie będą przebaczone ani w tym ani w przyszłym życiu (por. Mt 12, 31—34).

Zadanie: Ważnym obowiązkiem chrześcijanina jest coraz lepsze poznanie darów Ducha Miłości oraz ich pełne wdzięczności ogarnianie.

V. Okres po Zesłaniu Ducha Świętego

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej — 24 maja

WSPÓŁŻYCIE Z BOGIEM TRÓJJEDYNYM

Wstęp: Dzisiejsze święto jest uroczystą inauguracją okresu liturgicznego „w ciągu roku” (per annum). Szczególnie każda niedziela, jako „dzień Pański”, uświadamia niepojęte dzieła Boże w stosunku do nas ludzi, przeżywane w dwóch wielkich okresach Bożego Narodzenia i Wielkanocy.

Pouczenie: Zbawcza Tajemnica wielkanocna, dopełniana nieprzerwanie przez Chrystusa w Jego Kościele, jest w rzeczywistości dziełem całej Trójcy Świętej.

1. Kościół nie upatruje właściwego sensu dzisiejszej uroczystości w przedłożeniu wyczerpującej nauki o Trójcy Świętej, choć podaje jej elementy (Lekcja, prefacja). Do tej niezgłębionej Tajemnicy zbliża nas najbardziej czyste, szczere uwielbienie.

2. Trójca Święta objawia się nam nieustannie jako pełnia życia i miłości szczególnie w aktualizującym się przez wieki Misterium paschalnym. Dostrzeganie tego Misterium i uczestniczenie w nim pogłębia równocześnie jego „poznanie” (ogarnięcie).

3. Coraz bardziej dojrzałym owocem żywej styczności z Tajemnicą Trójcy Świętej i doznań Jej błogosławionego działania jest wdzięczność i nieustanne dziękczynienie.

Przeżycie: Dziecko, doznając stałej opieki i życzliwości ojca i matki, stopniowo pojmuje i ogarnia prawdę błogosławioną o obecności miłości rodziców w jego życiu. Boga w najgłębszych tajemnicach ogarniamy nie tyle przez spekulacje umysłowe, ile raczej przez przeżycie Jego miłości, obecnej w naszym życiu.

Zadanie: Chrześcijanin przeżywa zwłaszcza każdą niedzielę jako radosny Dzień Pański, czyli dzień bardziej serdecznego współżycia z Bogiem Trójjedynym.

Uroczystość Bożego Ciała — 28 maja

EUCHARYSTIA — SAKRAMENT PASCHALNY

Wstęp: Na początku okresu poświęconego liturgia uwypukla największy Sakrament, tajemnicę Eucharystii. Jest to sakrament wybitnie paschalny, czyli sakrament „przejścia” z doczesnego, przemijającego porządku do wiecznej pełni życia.

Pouczenie: Eucharystia nie jest jedynie wspomnieniem minionej śmierci i zmartwychwstania Chrystusa, lecz żywym, trwałym uobecnieniem Tajemnicy wielkanocnej Pana. Liturgia uroczystości Bożego Ciała uwypukla różne znamiona Tajemnicy.

1. W pierwszym rzędzie uprzytamnia się wierzącym zadośćuczynna, paschalna Ofiara krzyżowa Chrystusa pod osłoną znaków

sakramentalnych i jej przeżycie przez Ojca w zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu (prefacja).

2. Przyjęcie eucharystycznej Ofiary Kościoła przez Boga dopełnia się także dzięki temu, że przez Chrystusa i w Chrystusie Bóg udziela Siebie samego Kościołowi w uczcie eucharystycznej (uczta ofiarna — uczta paschalna, por. „Wprowadzenie do liturgii”, s. 92 n).

3. Liturgia święteczna wyraża wreszcie moment najwyższej wiary w rzeczywistość obecność Jezusa Chrystusa w Najświętszym Sakramencie oraz moment najgłębszej adoracji i uwielbienia.

Przeżycie: Eucharystia buduje nieustannie święty Kościół „paschalny” (pielgrzymujący) i zbliża go do eschatologicznego Kościoła „chwałebnego”, jednocząc wiernych z Bogiem i pomiędzy sobą.

Zadanie: Udział w uroczystości Bożego Ciała (Ofiara święta i procesja) jest wyrazem wiary, wdzięczności i miłości oraz radosnej jedności z uwielbionym Panem Jezusem, który stał się dla nas „naszą Paschą” aż do skończenia czasów.

Niedziela II po Zesłaniu Ducha Świętego — 31 maja

UCZTA EUCHARYSTYCZNA

Wstęp: W tzw. teofaniach mitologicznych domniemani bogowie ukazują się ludziom, by od nich czegoś zażądać lub im coś zabrać. Bóg żywy, który zniża się do nas w Jezusie Chrystusie, jest wspaniałomyślny, bezinteresowny, darzy najwyższymi dobrami.

Pouczenie: W obecnej odnowie liturgicznej lud Boży uprzytamnia sobie coraz bardziej, że nieodłączną częścią Ofiary Mszy św. jest Uczta ofiarna (eucharystyczna, Komunia św.), w której chrześcijan jednoczy się z Bogiem i Zbawcą.

1. Komunię świętą przyjmuje jako owoc Ofiary z tego samego ołtarza, na którym Ofiara najświętsza najpierw się dopełnia. Jest to Ofiara Chrystusa i Jego Kościoła św.

2. Owocność Komunii św. zależy od naszego udziału w Ofierze świętej. Im żywiej i bardziej świadomie włączamy się w Ofiarę Chrystusa, tym więcej Ojciec Niebieski może udzielić nam swej miłości w Chrystusie Panu.

3. Gdy przyjmujemy Pana Jezusa w Komunii św., w rzeczywistości nie my ogarniamy Go, lecz nas ogarnia swoja światłością, mocą i miłością, upodabniając coraz bardziej do Siebie.

Przeżycie: W uczcie eucharystycznej Bóg sam jako Miłość oddaje się nam, byśmy „przeszli z śmierci do życia” (Lekcja). Nieszczęsny i pożałowania godny jest ten, kto lekceważy i gardzi Bożym zaproszeniem na ucztę Pana (Ewangelia).

Zadanie: Komunia św. nie może być zwyczajową praktyką pobożną, rutyną paraliżującą. Każde spotkanie z Chrystusem utajonym w Eucharystii musi być spotkaniem żywym, świadomym, angażującym, serdecznym, pełnym czci, świętej bojaźni i miłości do Pana.

Niedziela III po Zesłaniu Ducha Świętego — 7 czerwca

SAKRAMENT WTÓRNEGO ODRODZENIA — POKUTA

Wstęp: Pan Jezus zna najlepiej pełną prawdę ludzkiego życia. Pomimo odrodzenia w Chrzcie Świętym, grzech nie jest wykluczony na-

wet w życiu wybranych Pana. Pierwszym darem Zmartwychwstałego było udzielenie apostołom władzy odpuszczania grzechów (J 20, 22).

Pouczenie: Bezpośrednio po uroczystości Najśw. Serca Pana Jezusa liturgia uwypukla prawdę o nieprzebranym miłosierdziu Boga, którego nie mogą ograniczyć nawet największe winy ludzkie i niewdzięczność.

1. Grzech, szczególnie śmiertelny, stanowi stale niebezpieczeństwo i zagrożenie tych skarbów łaski i miłości, jakich Zbawiciel udziela nam przede wszystkim w Eucharystii.
2. Grzech rodzi się zarówno z pokuszeń nienawistnego szatana (Lekcja) i świata, jak i z ludzkiej słabości oraz braku czujności, Introit, (Ewangelia).
3. Miłosierdzie Boże przewiduje jednak możliwość wtórnego odrodzenia w sakramencie pokuty tam, gdzie z winy człowieka nastąpiło zerwanie związku miłości z Bogiem.

Przeżycie: Jakże poszukiwanie grzesznika przez Zbawiciela — Boga z jednej strony wzrusza do głębi (Ewangelia), ale z drugiej strony wstrząsa na myśl, że grzesznik może zatracić się w uporze i zatwardziałości.

Zadanie: Praktyka częstej spowiedzi św. nawet bez naglącej przyczyny (grzechu śmiertelnego), dobrze rozumiana i odbywana, utrzymuje w czujności, uwalnia sumienie, zapobiega w czas odchyleniom zwłaszcza ciężkim.

Niedziela IV po Zesłaniu Ducha Świętego — 14 czerwca

WYRZUCĘ SŁOWA ZŁE, BRUDNE, OBELŻYWE

Słowo musi być Boże, bo od Boga pochodzi. Trzeba wydać walkę temu wszystkiemu, co brudzi polską mowę. Trzeba oczyścić język polski z ordynarnych brzydkich słów. Zerwać z przekleństwem, które się słyszy nieustannie na ulicy, w sklepie, w szkole, a nawet w domu rodzinnym. Trzeba zmienić nasz słownik. Trzeba innymi słowami mówić do dzieci i młodzieży i do siebie wzajemnie, aby złe, gorzkie, cyniczne i plugawe słowa nie gorszyły nikogo, a zwłaszcza („maluczkich”). Poprawmy nasz słownik zwyczajny, codzienny. Wyrzucmy wulgaryzm rozpowszechniany. Szanujmy język polski, piękną mowę ojców naszych, spuściznę dziejów, za którą wobec przyszłych pokoleń jesteśmy odpowiedzialni.

Postanowienie: W czasie tego okresu będziemy pracować nad oczyszczeniem mowy codziennej. Uświadomimy sobie wartość słowa, które powinno wyrażać to, co w duszy ludzkiej najpiękniejsze, co może być dla innych zdrowym, pożywnym, krzepiącym pokarmem.

Hasło: „Szanujmy język polski — mowę ojców naszych”!

Niedziela V po Zesłaniu Ducha Świętego — 21 czerwca

BIERZMOWANIE — SAKRAMENT POSŁANNICTWA CHRZEŚCIJAŃSKIEGO

Wstęp: Darem Pięćdziesiątnicy Paschalnej jest sakrament Bierzmowania. Duch Poczyciel, posłany przez Jezusa od Ojca, uzdolnił apostołów do pełnienia posłannictwa, zleconego przez Pana.

Pouczenie: Pan Jezus przyszedł na świat, by „dać świadectwo prawdzie” (J 18, 37), objawiając Ojca i czyniąc Jego wolę. Pełen Ducha Świętego, wypełnił najdoskonalej swoje posłannictwo.

1. Chrystus zapoczątkował dzieło, które aż do końca czasów ma się dopełniać w Jego Kościele. Od chwili widzialnego wniebowstąpienia Pana posłannictwo świadczenia o prawdzie i pełnienia woli Ojca należy do wiernych Pana Jezusa.

2. Dlatego to „miłość Boża jest rozlana w sercach naszych przez Ducha Świętego, który został nam dany” (Rzym 5, 5), szczególnie w Sakramencie Bierzmowania. Posłannictwo ludzkie na ziemi być może spełnione jedynie w duchu i mocy miłości Bożej.

3. Dar miłości jest źródłem i warunkiem wszystkich innych twórczych i błogosławionych przymiotów apostołstwa; niezłomnej wiary i ufności, pobożności i bojaźni Bożej, męstwa i wierności, czystości i życzliwości serca, cierpliwości i wytrwania do końca.

Przeżycie: Zbawiciel wychowuje i uzdalnia swoich wybranych i przyjął przez Ducha Świętego do pełnienia „nowej sprawiedliwości”, nie obłudnej i wspaniałomyślnej (Ewangelia). Jest to istota i cel Bierzmowania.

Zadanie: Jedną z najzarliwszych i najczęstszych próśb chrześcijan jest prośba o dar gorącej miłości Boga i ludzi oraz o zdolność do świadczenia tej miłości w życiu (Kolekta).

Niedziela VI po Zesłaniu Ducha Świętego — 28 czerwca

POKARM PIELGRZYMUJĄCEGO LUDU BOŻEGO

Wstęp: Eucharystia przewyższa swoją istotą i godnością wszystkie inne sakramenty, w których Chrystus Pan działa przez swoją moc. W Eucharystii Jezus jest obecny sam pod postaciami chleba i wina, udzielając się każdemu jako pokarm duszy.

Pouczenie: Cud rozmnożenia chleba jest jednym z niewielu cudów, jakich Jezus dokonał pośród społeczności ludzi i dla społeczności wielu (Ewangelia). Ofiara Eucharystyczna dopełnia się na ołtarzu, wokół którego również zbiera się pielgrzymujący lud Boży.

1. Pan Jezus tworzy cierpliwie z pielgrzymujących jedną rodzinę, łącząc ją najściślejszym węzłem swej miłości. Zaczepia ją szczególnie w Ofierze świętej, którą uobecnia na ołtarzach jako Ofiarę miłości czystej i całopalnej.

2. Ten najwyższy dar miłości Bożej otrzymują ci, w których duszy obumiera z Chrystusem wszystko, co sprzeciwia się miłości (egoizm). Miłość Boża przenika jedynie serca spragnione nowego życia w Chrystusie Jezusie (Lekcja).

3. Pielgrzymowanie w społeczności Ludu Bożego Kościoła, jest próbierzem prawdziwości naszego zjednoczenia z Chrystusem. Kto nie ma miłości do braci, ten nie ma nic wspólnego z Panem, choćby nawet często komunikował.

Przeżycie: Wielkość Eucharystii zasadza się na tym, że są niewyczerpane moce i światła Miłości, która chce wszystko przenikać, odrazać, uszlachetniać i doskonalić.

Zadanie: Komunia święta jest pokarmem Miłości jednoczącej z Bogiem i całym Ludem Bożym, i to także wtedy, gdy Mszę św. odprawia

poszczególne kapłan i komunikuje choćby jeden wierny. Jak dalekosiężne konsekwencje wynikają z tej prawdy.

Uwaga: W czasie wakacyjnym nie przewiduje się osobnych homilii dla młodzieży ze względu na to, że młodzież bierze udział we Mszy świętej w różnych warunkach.

Niedziela XVI po Zielonych Świątach — 6 września

MALŻEŃSTWO UBOGACONE ŁASKĄ SAKRAMENTU

Wstęp: Chrystus Pan wzbogacił tylko dwa stany życiowe szczególną łaską sakramentalną: małżeństwo i kapłaństwo. Różne zawody zmieniają się w dziejach, małżeństwo i kapłaństwo trwają jako stany nieodzowne.

Pouczenie: W życiu ludzkim małżeństwo jest zjawiskiem naturalnym, powszechnym. Równocześnie jest ono powołaniem i posłannictwem, które winno angażować człowieka całego, cieleśnie i duchowo.

1. Małżeństwo — to najpierw udział w twórczym działaniu Boga — Stwórcy. Powierza On małżonkom przekazywanie życia nowym ludziom i doprowadzenia ich do dojrzałości (rola wychowawcza zdrowej rodziny).

2. Małżeństwo — to równocześnie droga najlepsza do zdobycia dojrzałości osobowej u małżonków. Człowiek nie dojrzewa w samotności, lecz współżyjąc z innymi, zwłaszcza w małżeństwie (potrzeba ofiary i poświęcenia, gotowość do udzielania się, wbrew egoizmowi).

3. Małżeństwo i rodzina chrześcijańska — to wybitny, zasadniczy współczynnik i warunek zdobycia pełni życia w Bogu. Chrystus wnosi tu miłość czystą i ofiarną, bezinteresowną i uszlachetniającą, która naturalną miłość podnosi do miłości dożgonnej i wiernej.

Przeżycie: W lekcji Paweł apostoł określa dojrzałości małżeńskiej i rodzicielskiej perspektywy już nie tylko doczesne, lecz nieogarnione w Jezusie Chrystusie.

Zadanie: Chrzęścijanin, zwłaszcza dojrzewający, musi bronić się przed wypaczonymi i strywalizowanymi koncepcjami małżeństwa, a czerpać z czystej i błogosławionej wizji małżeństwa, określonej przez Chrystusa.

Niedziela XVII po Zesłaniu Ducha Świętego — 13 września

MIŁOŚĆ W MALŻEŃSTWIE I RODZINIE

Wstęp: Zapewne nie ma pojęcia tak wieloznacznego jak słowo „miłość”. Obok treści najszlachetniejszych i najpiękniejszych przyporządkowuje się temu słowu treści banalne i żalosne, czasem wprost uwiaczające.

Pouczenie: Napotykamy w życiu ludzi, którzy rehabilitują także dzisiaj pojęcie „miłość”, zwłaszcza przez swoje życie i postępowanie. Najczystsza treść w odniesieniu do małżeństwa i rodziny nadal temu słowu sam Bóg, szczególnie w Jezusie Chrystusie.

1. Syn Boży wstąpił w ludzkie życie małżeńskie i rodzinne jako uosobiona miłość Ojca. Wpierw przygotował serca ludzkie na przyjęcie tej miłości, a potem stale ją wzbogacał.

2. Istotę prawdziwej miłości określił Pan słowami: „Wiecej szczęścia jest w dawaniu, aniżeli w braniu” (Dz. 20, 35). Tak rozumieli miłość w małżeństwie i rodzinie Józef i Maryja.

3. W szarej, codziennej i długoletniej próbie zwłaszcza życia małżeńskiego i rodzinnego nie zdaje egzaminu „miłość” oparta na nieuchwytnym, przelotnym sentymencie lub pożądaniu. Tylko Chrystus może pomóc w uszlachetnianiu takiej, często zaczątkowej miłości.

Przeżycie: Każdy człowiek doświadcza w swoim życiu obecności lub braku prawdziwej, Bożej miłości najpierw i przede wszystkim w domu rodzinnym. Obecność tej miłości uszlachetnia i raduje, brak jej wypacza i unieszczęśliwia.

Zadanie: Miłość Chrystusowa jest darem i łaską, ale trzeba ją zdobywać przez własny wysiłek i współdziałanie. Szkołą tej miłości nie jest ani literatura, ani film lub teatr, lecz konkretne, codzienne współżycie w małżeństwie i rodzinie.

Niedziela XVIII po Zesłaniu Ducha Świętego — 20 września

O KAŻDYM MÓWIĘ ŻYCZLIWIE

Ulubionym tematem ludzkich rozmów jest drugi, nieobecny w danej chwili człowiek. Obmowa, ocena fałszywa, szkodliwie urabiana opinia, podważanie zaufania — to owoc takich rozmów. Raz przekazana atrakcyjnie sensacyjna wiadomość o naszym bliźnim, rośnie do granic nieprawdopodobnej plotki. Oczernia, dyskwalifikuje, krzywdzi. Słowu fałszywej oceny, raz wypowiedzianemu, trudno postawić tamę. Urobiona komuś zła opinia, może przez całe życie za nim wędrować. Największą krzywdą jest niesłuszne oskarżenie i kłamliwe donosy.

Postanowienie: W miesiącach jesiennych, gdy zabieramy się na nowo do pracy, musimy wydać walkę plotkom, obmowie, oszczerstwu w życiu. Będziemy o człowieku mówić dobrze, albo wcale. Jeśli musimy powiedzieć o jego wadach i brakach w duchu miłości to tylko jemu samemu. Zdobędziemy się na szacunek dla drugiego człowieka i jego spraw. Wyrozumiemy jego wady i słabości. Będziemy mówić o drugich tylko językiem miłości, która leczy.

Hasło: „O człowieku wolno mówić językiem miłości”!

Niedziela XIX po Zesłaniu Ducha Świętego — 27 września

KAPŁAŃSTWO CHRYSTUSOWE W KOŚCIELE

Wstęp: Instytucja kapłaństwa, jako pośrednictwa między Bogiem i ludźmi, jest tak dawna, jak ludzkość. Opiera się ona na przeświadczeniu o istnieniu Boga i na szukaniu łączności z Bogiem. Dzieje ludzkie znają różne postaci kapłaństwa, czcigodne i wypaczone.

Pouczenie: W Jezusie Chrystusie ustanowił sam Bóg kapłaństwo w najczystszej postaci, i to na wieczne czasy. Chrystus Pan, najświętszy i najdoskonalszy Kapłan, zjednoczył ludzkość nierozdzielnie z Bogiem przez swoją zbawczą śmierć i zmartwychwstanie.

1. Chrystus Pan aktualizuje swoje Kapłaństwo wieczne i doskonale w swoim Kościele świętym. Wybiera i powołuje Sam spośród ludzi mężów na „służbę pojednania” ludzi z Bogiem.

2. Wybrańców swoich wyposaża Pan w słowo Prawdy i wła-

dania Ofiary Nowego Przymierza, po czym posyła ich do swego ludu. Kościół posoborowy z naciskiem podkreśla służebny charakter kapłaństwa Chrystusowego.

dze uświęcania (sakramentalnego), szczególnie we władzę skła-

3. W ciągu dziejów Kościoła kapłaństwo dopełniało się i dopełnia na różny sposób. Łaska kapłaństwa respektuje psychiczne i społeczne warunki życia powołanych, ale równocześnie wymaga najwyższego zaangażowania.

Przeżycie: Godność Wiecznego Arcykapłana, Chrystusa, udziela się Jego powołanym zastępcom. Oczywiście uczestniczą oni także w jarzmie Pana i spoczywa na nich wielka odpowiedzialność za wierne dopełnienie posłannictwa.

Zadanie: Powołany nie może bez winy lekceważyć łaski powołania. Wierni winni modlić się o dobre powołania i wspierać kapłanów Chrystusowych w ich posłannictwie.

Niedziela XX po Zesłaniu Ducha Świętego — 4 października

Tydzień Miłosierdzia

Niedziela XXI po Zesłaniu Ducha Świętego — 11 października

Dzień Modlitwy

Niedziela XXII po Zesłaniu Ducha Świętego — 18 października

Niedziela Misyjna

Niedziela XXIII po Zesłaniu Ducha Świętego — 25 października

Temat dowolny

VI. Okres przy końcu roku kościelnego

Niedziela XXIV po Zesłaniu Ducha Świętego — 1 listopada

Wszystkich Świętych

TAJEMNICA WIELKANOCNA W ŻYCIU ŚWIĘTYCH

Wstęp: Kościół Boży jest świadomy swego pielgrzymiego charakteru: Jeszcze nie osiągnęliśmy Domu Ojca, jeszcze jesteśmy w drodze, jeszcze trudzimy się wśród udręk i doświadczeń, słabości i upadków. Ale Pan jest blisko, Bóg jest przy nas i w nas (graduał).

Pouczenie: Także współcześnie, w czasach głośniego nasilenia zła i buntu przeciw Bogu, zwycięża w wielu sercach ludzkich Pan, uświęca je i pociąga ku Sobie. W każdym czasie żyją święci pomiędzy nami, jako żywy dowód obecności Boga.

1. Kościół czci i wspomina Świętych Pana z radością i wdzięcznością. Dzisiaj święci pamięć wszystkich Wybranych Boga. Kult Świętych podnosi na duchu i umacnia wiarę w ostateczne zwycięstwo dobra w człowieku.
2. Święci byli podobni nam, żyli w podobnych co do istoty rzeczy warunkach i trudnościach życia. Żywa jedność z Chrystusem uwielbionym przysparzała im łask Jego Tajemnicy wielkanocnej. Przez łaskę Jego stali się tym, czym są dzisiaj w chwale Boga (por. 1 Kor. 15,10).

3. Święci są dowodem na to, jak człowiek potrafi w różnych warunkach życia, przez wiarę, nadzieję i miłość włączać się wytrwale i cierpliwie w Tajemnicę Chrystusa. Obumierali dla siebie razem z Chrystusem, ażeby żyć coraz bardziej z Nim w Jego tajemnicach.

Przeżycie: Wielu Świętych przez ogarnięcie Tajemnicy wielkanocnej Chrystusa uświęciło nie tylko siebie samych, ale ubogaciło i uszlachetniło także życie innych ludzi, nawet poza społecznością Kościoła.

Zadanie: Wielkoduszny przykład Świętych obowiązuje nas wszystkich. Nie prosimy jedynie Przyjaciół Pana o doraźne wstawiennictwo, lecz staramy się rzetelnie naśladować ich w umiłowaniu Pana Jezusa, by i w nas dopełniła się Jego Tajemnica wielkanocna.

Niedziela XXV po Zesłaniu Ducha Świętego — 8 listopada

NAMASZCZENIE CHORYCH — DOPEŁNIENIE ŻYCIA W CHRYS- TUSIE

Wstęp: Listopadowe wspomnienie zmarłych uprzytamnia wyraźnie prawdę o śmierci. Choć chwila śmierci statycznie się przesuwa, nikt nie jest wyjęty spod prawa biologicznego końca. Chrześcijanin nie może nigdy zamykać oczu na tę prawdę.

Pouczenie: Od chwili śmierci krzyżowej i zmartwychwstania Chrystusa śmierć utraciła dla chrześcijanina swoje ostrze (1 Kor. 15,56). Od Chrztu świętego uczestniczymy w śmierci Chrystusa, zwłaszcza w każdej Ofierze Mszy świętej, a śmierć ta prowadzi do pełni życia.

1. Szczególnie uprzytamnia się prawda o śmierci w poważnej chorobie. Zjednoczenie cierpień z cierpieniem Chrystusa utwierdza nasz udział w zbawczej Jego męce i jej mocy oczyszczającej.
2. Chrystus udziela choremu osłabionemu fizycznie a często i psychicznie, szczególnego umocnienia w sakramencie Namaszczenia chorych (por. Obj. 1, 17—18, 2,2,10). Cierpienia chorego zyskują zbawczą wartość (por. Kol. 1,24).
3. Namaszczenie Chorych jest z miłosierdzia Pana sakramentem dopełnienia życia chrześcijanina w jedności z uwielbionym Panem przez wiarę, nadzieję i miłość.

Przeżycie: Sakrament Namaszczenia chorych broni przed kapitulacją życiową, załamaniem i rozpaczą w chwili najbardziej decydującej o wieczności.

Zadanie: Namaszczenie chorych zakłada świadome przyjęcie sakramentu przez chorego. Nie można zwlekać z przyjęciem sakramentu do ostatniej chwili, tym mniej do chwili zgonu.

Niedziela XXVI po Zesłaniu Ducha Świętego — 15 listopada

SAKRAMENTALIA I ODNOWA ŚWIATA

Wstęp: Następstwa grzechu ciążyą nie tylko nad ludźmi, ale nad całym stworzeniem, które oczekują wyzwolenia (por. Rzym 8,22). Od wieków ludzie odczuwają potrzebę wyłączenia z codziennego użytku pewnych osób, miejsc i rzeczy oraz poświęcania ich Bogu (bóstwom). Pan Jezus potępił ostro zbeszczeszczenie świątyni jerozolimskiej.

Pouczenie: Przez swoje Wcielenie Syn Boży złączył się pośrednio z całym porządkiem stworzenia. W Tajemnicy wielkanocnej rozpoczął jego wyzwolenie i uświęcenie, zwłaszcza przez Eucharystię. Pismo św. zapowiada nadejście „nowego nieba i nowej ziemi” (Obj. 21,1).

1. Kościół Chrystusowy od dawna poświęca i konsekruje osoby, miejsca i przedmioty przez sakramentalia. Istotą ich są modlitwy błagalne w celu uproszenia Bożego błogosławieństwa i łaski. Sakramentalia nie mają nic wspólnego z magią (zaklęciami).
2. Skuteczność sakramentaliów, uświęcających naszą rzeczywistość ziemską, zależy w dużym stopniu od usposobienia tych, którzy proszą o poświęcenie i je przyjmują (postawa wiary, nadziei i miłości Boga).
3. Przez sakramentalia Kościół nadaje również głęboką wartość wielu obyczajom ludowym, które mają duże znaczenie w życiu religijnym. W koniecznych wypadkach poświęcenia mają na celu uwolnienie spod jarzma szatana (egzorcyzmy).

Przeżycie: „Bóg tak umiłował świat (J. 3,16), że pragnie nie tylko uczynić go uświęconą, choć przejściową ojczyzną ludzi, ale również włączyć go na wieki w krąg swojej chwały („nowe stworzenie”). Dzieje się to powoli, ale konsekwentnie w dziele Odkupienia (Ewangelia: kwas chlebowy).

Zadanie: Staramy się zrozumieć z wdzięcznością posoborową nową liturgiczną odnośnię do roli sakramentaliów w życiu Kościoła (por Häring, „Nauka Chrystusa” II, s. 165 nn).

Uroczystość Chrystusa Króla — 22 listopada

JEZUS CHRYSTUS — KRÓL ŁASKI I MIŁOŚCI

Wstęp: Królowie i królowe wychodzą współcześnie z mody. Gdzie się jeszcze obiera różnych „królów” sportu, filmu lub „królowe” mody, piękności i inne, tam czyni się to raczej mało poważnie, dla maskarady. Nikt nie chce poważnie uznawać innych nad sobą.

Pouczenie: Jezus Chrystus nie wahał się przyjąć tytułu Króla (Ewangelia). Odrzucił jedynie zrównanie z wszystkimi królami tej ziemi (por. J 6,15). W Chrystusie tytuł „Król” ma zupełnie nowe, jednorazowe i niepowtarzalne znaczenie.

1. Chrystus Pan posiada jako jedyny prawdziwe, najwyższe i wieczne władztwo, albowiem jest „obrazem Boga niewidzialnego” i „w Nim zostało wszystko stworzone” (Lekcja). Królowanie Chrystusa nie jest uzurpacją, lecz wypływa z Jego Synostwa Bożego.
2. Pan Jezus zdobył także jako Syn Człowieczy godność i władztwo najwyższego i wiecznego Króla przez Ofiarę swej miłości na krzyżu. Stał się „Pierworodnym wśród każdego stworzenia”, bo „zamieszkała w Nim cała pełnia” Bóstwo i Ojciec wszystkich sąd Mu przekazał (J 5,22).
3. Jezus Chrystus wzgardził władztwem, które opiera się na brutalnym gwałcie i doczesnych środkach przemocy, to władztwo jest mizerne i rozpada się, bo nie ma aprobaty Boga. Chrystus zdobywa serca tym, co jest najwyższe i najszlachetniejsze: mocą Miłości.

Przeżycie: Od wieków Pan Jezus zdobywa nie służalców i niewolników, lecz wolnych przyjaciół, których nie podporządkowuje Sobie, lecz przyporządkowuje przez miłość i obdarza udziałem w swoim Królestwie.

Zadanie: Przez szczere i żywe współzycie sakramentalne z Panem utwierdzamy w sobie Królestwo Jego Miłości.

KAZANIA DLA DZIECI C. D.

IV. Okres Wielkanocny

Wielkanoc — 29 marca

Z JEZUSEM ZMARTWYCHWSTAŁYM

1. Cieszymy się, że Pan Jezus prawdziwie zmartwychwstał
— śmierć Pana Jezusa była przejściem do chwalebnego życia
— Pan Jezus dokonał dzieła odkupienia przez tajemnicę wielkanocną czyli przez mękę i śmierć, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie.
2. Niedziela dniem Zmartwychwstania
— łączymy się z tajemnicą wielkanocną podczas Mszy św.
3. Zjednoczmy się z Chrystusem Zmartwychwstałym
— przez wyzbycie się cierpliwie i wytrwale „starego kwasu złości i przewrotności” (Lekcja)
— przez życie w czystości i prawdzie (Lekcja)

Poniedziałek Wielkanocny — 30 marca

PRZEZ KRZYŻ DO NIEBA

1. „Czyż Miesjasz nie miał tego cierpieć, żeby tak wejść do swej chwały” (Ewangelia)
— jak Chrystus patrzy na Swoje cierpienia, krzyż i zmartwychwstanie
— jak rozumieją uczniowie.
2. Krzyż w naszych oczach
— ofiara Krzyża przyjęta w zmartwychwstaniu
— znak dzieci Bożych.
3. Przez krzyż do chwały zmartwychwstania
— przez wiarę w Chrystusa Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego i zjednoczenie się z Nim w sakramentach wielkanocnych wprowadzi nas Pan Jezus do Swojej chwały — do nieba.

Niedziela Biała — 5 kwietnia

ZJEDNOCZENI NA ZAWSZE Z CHRYSTUSEM

1. Chrztost św. włącza nas w tajemnicę wielkanocną i jednoczy nas na zawsze z Panem Jezusem
— jak w wyzwoleniu z Egiptu i przejściu przez Morze narodził się lud w Starym Testamencie, tak w tajemnicy wielkanocnej narodził się Lud Boży Nowego Przymierza
— słowa św. Pawła do Rzymian 6, 3—4.
2. Chrztost św. wprowadza nas do Kościoła
— każdy ochrzczony włączony jest w Kościół
— każdy ochrzczony korzysta ze skarbów Kościoła, bo Pan Jezus daje nam udział w swym życiu i je wzbogaca.

3. Dziękujemy za dar Chrztu św.

Niedziela II po Wielkanocy — 12 kwietnia

Tydzień powołań.

Niedziela III po Wielkanocy — 19 kwietnia

Temat dowolny

Niedziela IV po Wielkanocy — 26 kwietnia

„NIENAGANNIE STRZEŻ CHRZTU SWOJEGO”

1. Chrzt jest zawarciem przymierza z Bogiem
— wyrzeczenie się tego, co mówi w nas „nie będę służył”
— wyznanie wiary w Chrystusa (w dniu Chrztu św. przez rodziców chrzestnych, sami przed I-szą Komunią św. i co roku w Wigilię wielkanocną).
2. Zadania ochrzczonego
Obmyty z grzechu pierwotnego (symbolika wody) przyodzian w nową szatę — w łaskę — ochrzczonego
— walczy z złem (Ef 6, 10—20)
— umacnia się w wierze, ufności i miłości
— zachowuje przykazania
— żyje jako dziecko Boże.
3. Strzeż Chrztu swojego
Od wypełnienia i zachowania wyrzeczeń i przyrzeczeń złożonych na Chrzcie św. zależy nasze zbawienie. Zawsze wierni Jezusowi!

Niedziela V po Wielkanocy — 3 maja

Uroczystość Matki Bożej Królowej Polski

Temat i materiał dostarczy Komisja Maryjna Episkopatu.

Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego — 7 maja.

PAN JEZUS PRZEZ SAKRAMENTY PROWADZI NAS DO NIEBA.

1. „Ze świętej góry Pan wstępuje do nieba”
2. Chrystus uświęca nasze ciała i dusze
— stał się Ciałowiciem i umarł za nas na krzyżu,
— uczynił nas swoimi braćmi przez Chrzt św.
— umacnia nasze ciała i dusze w Sakramentach św., abyśmy się stali uczestnikami Jego chwały w niebie.
3. „Abyśmy dostąpili niewidzialnych skutków Sakramentu”.

Niedziela VI po Wielkanocy — 10 maja

Międzynarodowy Dzień Środków Oddziaływania Społecznego

Zesłanie Ducha Świętego — 17 maja

DUCH ŚWIĘTY PRZYGOTOWUJE NAS DO ZMARTWYCHWSTANIA

1. „Duch Pański napełnił okrąg ziemi”. Pan Jezus zsyła z nieba obiecanego Ducha Pocieszyciela na uczniów swoich, aby stali się załącznikiem Kościoła św.
2. Zesłanie Ducha Świętego to początek tajemnicy naszego zmartwychwstania
— Zesłanie Ducha Świętego to narodziny Kościoła św., podobne do objawienia się Boga na ziemi (Pana Jezusa)

- Duch Święty dał Kościołowi olbrzymią moc tajemniczą, która zapewniła jego szybki rozwój i trwanie — mimo przeciwności — do końca świata
- Działanie Ducha Świętego polega na ubóstwieniu i przygotowaniu ludzi do życia wiecznego w niebie, co zapoczątkował już Pan Jezus będąc na ziemi
- Duch Święty w Kościele sprawia, że tajemnica naszego zmartwychwstania dokonuje się bez przerwy i dokonywać się będzie do końca świata. Umieramy dla grzechu, aby zmartwychwstać i żyć dla Boga,
- 3. „Daj nam poznać w tym Duchu co prawe”
 - Działanie Ducha Świętego w sercach ludzkich zależy od nich samych, stąd tajemnica Zmartwychwstania w każdym człowieku dopełnia się inaczej.

Poniedziałek po Zesłaniu Ducha Świętego — 18 maja

DUCH ŚWIĘTY DZIAŁA W SAKRAMENTACH

1. Duch Święty działa w Kościele od początku (Lekeja)
2. Moc Ducha Świętego objawia się przede wszystkim w Sakramentach
 - Kościół podkreśla to w obrzędach Sakramentów św.
 - zwłaszcza w Sakramencie Bierzmowania, który nazywa Sakramentem Ducha Świętego
3. „Duch Święty nauczy nas wszystkiego”
 - pod warunkiem, że nie będziemy lekceważyć wielkich darów Bożych. Stąd obowiązek coraz lepszego poznania darów Ducha Świętego i ich wykorzystanie dla naszego zbawienia.

V. Okres po Zesłaniu Ducha Świętego

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej — 24 maja

MOJE WSPÓŁŻYCIE Z BOGIEM W TRÓJCY PRZENAJSWIĘTSZEJ

1. Każda niedziela jest uroczystością Trójcy świętej
2. „Błogosławiona niech będzie Trójca święta”
 - Niedziela jako Dzień Pański jest dniem dziękczynienia za wielkie dzieła Boże w stosunku do nas, rozpamiętywane i przeżyte w okresach Bożego Narodzenia i Wielkanocy
 - Podczas każdej Mszy św. stajemy w obliczu Trójcy św. w celu uwielbienia i zapewnienia sobie opieki i mocy Bożej
 - W Sakramentach św. stajemy się uczestnikami darów Trójcy św.
3. „Błogosławimy Boga niebios i dziękować Mu będziemy”.

Uroczystość Bożego Ciała — 28 maja

EUCHARYSTIA — SAKRAMENTEM DROGI ŻYCIA

1. Pascha
 - przejście Żydów z niewoli egipskiej do Ziemi Obiecanej
 - pokarmem w tej drodze — manna
2. Procesja Bożego Ciała — symbolem wędrówki życia

- opisać procesję Bożego Ciała (dlaczego wychodzimy na zewnątrz)
 - aby dojść z ziemi do nieba potrzeba siły — Eucharystii
3. Pokarm drogi życia
- „Kto pożywa Ciało Moje...”
 - często przyjmować Komunię św. (podać racje częstej Komunii św.).

Niedziela II po Zesłaniu Ducha Świętego — 31 maja

MSZA ŚWIĘTA UCZTĄ, NA KTÓRĄ ZAPRASZA NAS CHRYSZTUS

1. Zapowiedź ustanowienia Najśw. Sakramentu
 - Chrystus zapowiadając w Kafarnum ustanowienie Najświętszego Sakramentu mówi, że da nam pokarm dla naszych dusz, a będzie Nim Jego Ciało i Krew
 - przyjmowanie Tego pokarmu warunkuje nasz udział w Królestwie Niebieskim — w uczcie, którą Ojciec gotuje Synowi, a na którą zaproszeni są wszyscy (Ewangelia).
2. Msza św. nie tylko Ofiarą ale i Ucztą
 - Soborowa odnowa liturgiczna uświadomiła nam, że Msza św. jest nie tylko Ofiarą Chrystusa, ale i Ucztą, na którą On nas zaprasza. Jest ścisłą łączność między Ofiarą a Ucztą (por. Ofiara Chrystusa na Krzyżu, a Jego Ofiara i Uczta w Wieczerniku)
 - Komunia św. jest owocem Ofiary Chrystusa. Przyjmujemy ją z ołtarza, na którym najpierw dopełnia się Ofiara
 - Dobrze skutki Komunii św. zależą od świadomego i czynnego udziału w Ofierze Chrystusa.
 - Kiedy przyjmujemy w Komunii św. Pana Jezusa, On nas uświęca, umacnia i upodabnia do Siebie, pomnażając w nas łaskę uświęcającą, udzielając szczególnej pomocy.
3. Nie gardźmy zaproszeniem na Ucztę Eucharystyczną
 - przyjmujemy Komunię św. świadomie, ale pełni czci, świętej bojaźni i miłości

Niedziela III po Zesłaniu Ducha Świętego — 7 czerwca

SAKRAMENT POKUTY ODRADZA NAS DO NOWEGO ŻYCIA

1. Chrystus — Przyjaciół celników i grzeszników w Swoim życiu publicznym odpuszczał im grzechy — paralitykowi, jawno-grzesznicy, Piotrowi, dobremu Łotrowi,
 - najmiłszym darem wielkanocnym jest Sakrament Pokuty, w którym Chrystus przekazał Apostołom i ich następcom władzę odpuszczania grzechów
2. Chrystus jako Dobry Pasterz
 - Chrystus, który zna życie nasze i jego trudności, jako dobry Pasterz przez Swoją łaskę ciągle szuka tych, co blakają się po drogach grzechu i nałogu. Jego Boskie Serce zawsze jest pełne dobroci i miłości, cierpliwe i wielkiego miłosierdzia.
 - Każdy grzech, a zwłaszcza śmiertelny grozi nam utratą łaski Bożej, a nawet nieba. Przez grzech śmiertelny pozbawiamy się życia Bożego, wyrzucamy z swego serca Chrystusa.
 - Źródłem grzechów są pokusy, które pochodzą:
 - od szatana (Lekcja)
 - od światła często złych ludzi, którzy utrudniają kroczenie

drogą cnoty (Introit)

od nas samych, gdy nie czuwamy nad naszymi zmysłami.

- Cieszą nas przykłady nawracania grzeszników, a smucą przykłady uporczywego trwania w grzechu.

3. Częsta Spowiedź święta

- a nawet miesięczna Spowiedź św. uwrażliwia nasze sumienie na każdy grzech.

Niedziela IV po Zesłaniu Ducha Świętego — 14 czerwca

WYRZUCĘ SŁOWA ZŁE, BRUDNE, OBELŻYWE

Słowo musi być Boże, bo od Boga pochodzi. Trzeba wydać walkę temu wszystkiemu, co brudzi polską mowę. Trzeba oczyścić język polski z ordynarnych, brzydkich słów. Zerwać z przekleństwem, które się słyszy nieustannie na ulicy, w sklepie, w szkole, a nawet w domu rodzinnym. Trzeba zmienić nasz słownik. Trzeba innymi słowami mówić do dzieci i młodzieży i do siebie wzajemnie, aby złe, gorzkie, cyniczne i plugawe słowa nie gorszyły nikogo, a zwłaszcza „małuczkich”. Poprawmy nasz słownik zwyczajny, codzienny. Wyrzucmy wulgaryzm rozpowszechniany. Szanujmy siebie i starajmy się o to, aby nas szanowano. Szanujmy język polski, piękną mowę ojców naszych, spuściznę dziejów, za którą wobec przyszłych pokoleń jesteśmy odpowiedzialni.

Postanowienie: W czasie tego okresu będziemy pracować nad oczyszczeniem mowy codziennej. Uświadomimy sobie wartość słowa, które powinno wyrażać to, co w duszy ludzkiej najpiękniejsze, co może być dla innych zdrowym, pożywnym, krzepiącym pokarmem.

Hasło: „S z a n u j m y J ę z y k p o l s k i — m o w ę o j c ó w n a s z y c h”!

Niedziela V po Zesłaniu Ducha Świętego — 21 czerwca

SAKRAMENT BIERZMOWANIA CZYNI NAS APOSTOŁAMI

I APOSTOŁKAMI CHRYSTUSA

1. Wypełnienie posłannictwa

- W Dzień Zielonych Świąt Duch Święty przez swoje łaski uzdolnił Apostołów do wypełnienia posłannictwa, jakie zlecił im Chrystus
- Wzorem w wypełnianiu posłannictwa dla Apostołów był sam Chrystus. Miał On tu na ziemi dać świadectwo o prawdzie przyniesionej od Ojca, objawiać i wypełniać wolę Ojca. To co dokonało się w życiu ziemskim Pana Jezusa, ma się dokonywać dziś i aż do końca wieków.

2. Gdzie i kto ma to wypełniać?

- Dokonuje się to w ustanowionym przez Chrystusa Kościele. Obowiązek świadczenia o prawdzie Bożej i wypełniania woli Boga przejęli na siebie wszyscy ochrzczeni.
- Do wypełniania tego obowiązku przysposabia Chrystus swoich wiernych przez dar miłości, „która rozlana została w sercach przez Ducha Świętego” już w Sakramencie Chrztu św., a szczególnie w Sakramencie Bierzmowania. Dar miłości, otrzymany od Ducha Świętego tak jak uczniów Chrystusa, tak i nas czyni apostołami.
- Z tego daru miłości pochodzą i inne przymioty dobrego apostoła Chrystusowego: mocna wiara i niezachwiana ufność, pobożność i bojaźń Boża, męstwo i wierność, czystość i życzliwość serca, cierpliwość i wytrwanie do końca.

3. Sakrament Bierzmowania uzdalnia nas do pełnienia w życiu codziennym „nowe sprawiedliwości” (Ewangelia)
 - Ta nowa sprawiedliwość polega na apostołowaniu dobrego przykładu w środowisku wakacyjnego wypoczynku. Mamy pokazać, że gorąco kochamy Boga (modlitwa, uczestnictwo we Mszy św., przyjmowanie Sakramentów św. akty pokutne), a czynnie pomagamy bliźniemu, z którym spotykamy się na wakacjach.
 - To apostołowanie w nowym wakacyjnym środowisku jest zadaniem bierzmowanego.

Niedziela VI po Zesłaniu Ducha Świętego — 28 czerwca

PAN JEZUS W KOMUNII ŚWIĘTEJ JEST POKARMEM PIELGRZYMUJĄCEGO LUDU BOŻEGO

1. Pan Jezus w Komunii św.
 - W Komunii św. jest obecny żywy i prawdziwy Pan Jezus, złączony z Bóstwem i Ciałem Człowieczeństwem
 - Komunię św. nazywamy Najśw. Sakramentem, bo swoją istotą i godnością przewyższa Ona wszystkie inne Sakramenty św.
2. Komunia św. — pokarmem Ludu Bożego
 - Chrystus dokonał cudu rozmnożenia chleba, by ludzie nie ustawali w drodze do domu (Ewangelia)
 - Dusza też potrzebuje pokarmu dla swego rozwoju i życia Bożego w ziemskiej pielgrzymce — tym pokarmem: Komunia św.
3. Chrystus z pielgrzymujących tworzy jedną rodzinę
 - Łączy je więziem miłości. Jedność ta uwidacznia się tu przy ołtarzu i Stole Pańskim. Pan Jezus wszystkim się udziela bez względu na płeć, rasę, narodowość, zamożność.
 - Ten dar miłości otrzymują ci, w których sercach obumiera razem z Chrystusem grzech i to wszystko, co sprzeciwia się miłości.
 - Wzajemna miłość i dobroć, praktykowana na co dzień przez wszystkich pielgrzymujących do wieczności jest najlepszym sprawdzianem obecności wśród nich Chrystusa, Boga żywego. Zatem skoro gromadzimy się wokół ołtarza nie może nas nic dzielić, ale ma nas zawsze łączyć miłość. Ona stwarza ową doskonałą wspólnotę (Komunię) Chrystusa i ludzi.

Uroczystość św. Apostołów Piotra i Pawła — 29 czerwca

WIERZĘ W APOSTOLSKI KOŚCIÓŁ

1. Drzewo genealogiczne Kościoła
 - Pan Jezus
 - Apostołowie i Ich następcy
2. Apostołowie świadkami życia i nauki Pana Jezusa
 - dlatego Kościół apostolski zachowuje prawdziwą naukę, udziela Sakramentów św., ustanowionych przez Pana Jezusa.
3. Trzeba wytrwać w świętym Kościele apostolskim.

Niedziela VII po Zesłaniu Ducha Świętego — 5 lipca

ŻYCIE BOŻE W NAS OWOCEM SAKRAMENTÓW ŚW.

1. Drzewo dobre
— dziczka zaszczipiona
— czy się przyjęła
2. Pan Jezus zaszczipił nas w Siebie
— przez Chrztost Święty
— umacnia przez Sakramenty
3. Czy przyjął się w Tobie dobry szczip Pana Jezusa?
— trzeba go ciągle umacniać i zasilać — uczestnictwo w życiu Bożym przez przyjmowanie Sakramentów św.

Niedziela VIII po Zesłaniu Ducha Świętego — 12 lipca

MSZA ŚWIĘTA — OFIARĄ PANA JEZUSA I NASZĄ

1. Pan Jezus ofiaruje się Ojcu Niebieskiemu
— w wieczerniku
— na krzyżu
— we Mszy św.
2. I my ofiarujemy się Ojcu Niebieskiemu
— przez dary ofiarne we Mszy św. wyrażamy z Chrystusem, przez Chrystusa i w Chrystusie naszą cześć, miłość, wdzięczność oraz posłuszeństwo
— przez ręce kapłana i za pośrednictwem Pana Jezusa ofiarujemy siebie samych (KL 48)
3. „Idźcie Ofiara spełniona”
— Msza święta — twoim życiem
— twoje życie — Msza święta

Niedziela IX po Zesłaniu Ducha Świętego — 19 lipca

Z KAŻDYM MÓWIĘ PRZYJAŹNIE

Udręką wspólnego życia w każdej społeczności jest brak zainteresowania się drugim człowiekiem, brak dobrego spojrzenia, uśmiechu i życzliwego słowa. Wszyscy zapędzeni, zajęci sobą, uciekający we własny egoizm, mijają się wzajemnie, potrącają, depczą, usuwając z drogi każdą przeszkodę, która mogłaby ich zatrzymać i grozić opóźnieniem w zdobywaniu własnego powodzenia, czy w zrobieniu dobrego interesu. Dziwnie znieczuleni i obojętni jesteśmy wobec naszych braci, nawet ludzi najbliższych i to nawet wtedy gdy potrzebują naszej pomocy, podtrzymania, krzepiących i wyzwalających słów. Milczenie w rodzinie, nie dzielenie się własnymi myślami, przeżyciami, jest często przedwczesnym przywoływaniem śmierci. Ludzie żyją koło siebie, jakby wzajemnie dla siebie obcy, obojętni, umarli. Wszystkim ludziom, których znamy, potrzebna jest życzliwość, dobroć i zwykła, ludzka troskliwa miłość. Wszystkim potrzebne jest słowo przyjaźni i życzliwości.

Postanowienie: Podczas wakacji, urlopów, czasów, przeróżnych włości, będziemy się uczyć na nowo serdecznego stosunku do ludzi. Postaramy się z każdym spotkanym człowiekiem mówić językiem miłości: dla każdego mieć dobre słowo: dzień dobry, dziękuję szczęśliwej drogi, słowo poparte uśmiechem i gotowością przyjscia z pomocą. W czasie wspinaczek górskich, czy raidów na autostradach, w pociągach, czy pieszych wędrówkach, próbujemy dla każdego człowieka przesłać dobre, słoneczne słowo. Okazemy mu zainteresowanie się jego osobą. Mówmy do ludzi spokojnie, bez nerwów. Nie atakujemy. Nie dobijamy swą wiedzą i wyższością. Próbuemy zwłaszcza zmienić postawę wobec własnej rodziny, rodziców, dzieci. Wyrzucimy gorycz, oschłość, obojętność

z własnych serc i zaczniemy mówić z człowiekiem o nim samym i o innych ludziach, a nie tylko o sobie.

Hasło: „Dla każdego — dobre słoneczne słowo”

Niedziela X po Zesłaniu Ducha Świętego — 26 lipca

„BOŻE BĄDŹ MIŁOŚCIW MNIE GRZESZNEMU”

1. Różne postawy w życiu
 - Faryzeusza, liczącego na własne siły
 - Celnika, skruszonego i liczącego na Boga
2. Postawa pokutna
 - odwrócenie się od grzechów i zwrócenie się ku Bogu — najlepszemu Ojcu w niebie
 - współpraca z Chrystusem przez rozwijanie darów (Lekcja).
3. „Ku Tobie wznoszę duszę moją”
 - słowa Graduału podkreślają, że w gruntowaniu postawy pokutnej możemy zawsze liczyć na Boga.

Niedziela XI po Zesłaniu Ducha Świętego — 2 sierpnia

Z ŁASKĄ BOŻĄ

1. Spotkanie z wielką łaskawością ze strony Boga mimo słabości ludzkich
 - w życiu św. Pawła (Lekcja)
 - w uzdrowieniu głuchoniemego (Ewangelia)
 - w życiu każdego z nas (nasze spotkanie z Chrystusem na Chrzcie św. — „effeta” — „otwórz się” dla Boga)
2. Sakramenty św. — lekarstwem na nasze słabości
 - Chrystus uzdrowia ludzi z słabości przez Sakramenty święte, które dają szczególne łaski Boże
3. Z łaską Bożą dokonamy rzeczy prawdziwie wielkich
 - współpraca z łaskami sakramentalnymi
 - prośba o zachowanie nas zawsze w przyjaźni z Bogiem (Graduał).

Niedziela XII po Zesłaniu Ducha Świętego — 9 sierpnia

JEZUS CHRYSTUS — KAPŁANEM MIŁOŚCI

1. Ojciec Niebieski zsyła nam w Panu Jezusie „miłosiernego” Samarytanina”
 - na ciełe i duszy
 - podczas życia ziemskiego Pan Jezus pomagał ludziom, leczył
 - teraz pomaga Swoim błogosławieństwem, leczy i uzdrowia od grzechów przez Sakramenty św. i powierza opiece Kościoła.
2. Dzieci Boże — sługami Miłości
 - Pan Jezus czyni każdego człowieka „sługą Nowego Przymierza według Ducha” (Lekcja)
 - posługiwanie Ducha jest posługiwaniem miłości (Ewangelia), którym obfitować winno całe życie dziecka.
3. Krucjata Miłości — programem „Sługi Nowego Przymierza”
 - należy wprowadzić kilka haseł Krucjaty Miłości do swego środowiska
 - zrobić rachunek sumienia: czy miłujemy drugich tak, jak Bóg nas umiłował.

Uroczystość Wniebowzięcia Najśw. Maryi Panny — 15 sierpnia

UWIELBIENIE MATKI ŻYJĄCYCH

1. Uwielbienie ciała Najśw. Maryi Panny i zapowiedź uwielbienia wszelkiego ciała ludzkiego.
2. Najświętsza Maryja Panna — Królową wszystkich stworzeń żyjących
 - Lud podjął tę myśl, że wraz z uwielbieniem ciała (po Sądzie Ostatecznym) cała natura będzie uwielbiona — wszystko, co żyje i dlatego widzi w Najśw. Maryi Pannie Królowę wszystkich stworzeń żyjących, całej przyrody
3. Matka Boska Zielna — święcenie ziół
 - podziękowanie za odebrane dary przyrody
 - prośba o radość uczestnictwa w uwielbieniu wszelkiego stworzenia.

Niedziela XIII po Zesłaniu Ducha Świętego — 16 sierpnia

SAKRAMENTY ŚWIĘTE — ŚRODKAMI NASZEJ PÓBOŻNOŚCI

1. Chrystus Pan zawarł przymierze między Bogiem a ludźmi
 - „Wejrzyj, o Panie na Twoje przymierze” (Introit, gradual)
 - podstawą przynależności — wiara w Pana Jezusa i życie według Jego Ewangelii (Lekcja).
2. Sakramenty św. — środkami naszej pobożności
 - uświęcają nas i czynią nas świętym Ludem Bożym
 - usuwają w nas to, co stanowi obrazę Boga
 - pomnażają wiarę, ufność i miłość — prośba o ich wzrost (Oracja).
3. Żyjmy po Bożemu
 - należy czerpać z źródeł sakramentalnych — dzieci Boże przyjmują Sakramenty św. chętnie i często oraz starannie przygotowują swoje serca
 - żyć wg Ewangelii, a reszta będzie nam przydana.

Niedziela XIV po Zesłaniu Ducha Świętego — 23 sierpnia

Temat dowolny

Niedziela XV po Zesłaniu Ducha Świętego — 30 sierpnia

PROMIENIUJMY ŻYCIEM BOŻYM

1. Wszystko, co Pan Jezus czynił promieniowało z najczystszej miłości
 - np. wskreszenie młodzieńca z Naim (Ewangelia) było aktem życzliwości Pana Jezusa
 - Sakramenty św. są darami miłości
2. Sakramenty św. wpisują miłość w naszych sercach
 - miłość rozlana jest w sercach naszych (Rzym 5, 5)
 - Sakramenty św. zwłaszcza Eucharystii tworzą zbawczą społeczność miłujących się
3. Promieniujemy życiem Bożym na innych
 - miłość wypełniająca serca dzieci przez Sakramenty Święte musi udzielać się dalej (Lekcja)
 - na otoczenie swoje — w domu, w szkole, na ulicy, wszędzie.

Niedziela XVI po Zesłaniu Ducha Świętego — 6 września

RODZICE UBOGACENI ŁASKĄ SAKRAMENTU MAŁŻEŃSTWA

1. Obrzędy ślubne
Specjalne modlitwy o błogosławieństwo w obrzędach ślubnych mają uprosić pomoc Bożą dla wypełnienia trudnych obowiązków.
2. Obowiązki rodziców
— są różnorodne i ciężkie: rodzicielskie, wychowawcze, zawodowe, społeczne — potrzeba specjalnego błogosławieństwa.
3. Zadania dzieci
— modlić się, aby rodzice podolali obowiązkowi
— okazywać cześć i szacunek podyktowany wdzięcznością.

Niedziela XVII po Zesłaniu Ducha Świętego — 13 września

RODZINA SZKOŁĄ MIŁOŚCI

1. Najważniejszy przedmiot nauki — miłość
2. Praktyczna nauka miłości,
— myśleć o innych, czynić im dobrze, współcierpieć, współradować się i razem ponosić ofiary
— najlepszą okazję ku temu daje życie rodzinne
3. Pan Jezus nakazał miłość
— daje wzór i pomoc
— naśladowujemy Go i prosimy o pomoc.

Niedziela XVIII po Zesłaniu Ducha Świętego — 20 września

O KAŻDYM MÓWIĘ ŻYCZLIWIE

Ulubionym tematem rozmów jest drugi, nieobecny w danej chwili człowiek. Obmowa, ocena fałszywa, szkodliwie urabiana opinia, podważanie zaufania — to owoc takich rozmów. Raz przekazana atrakcyjnie sensacyjna wiadomość o naszym bliźnim, rośnie do granic nieprawdopodobnej plotki. Oczernia, dyskwalifikuje, krzywdzi. Słowu fałszywej oceny, raz wypowiedzianemu, trudno postawić tamę. Urobiona komuś zła opinia może przez całe życie za nim wędrować. Krzywdą największą jest niesłuszne oskarżenie i kłamliwe donosy.

Postanowienie: W miesiącach jesiennych, gdy zabieramy się na nowo do pracy, musimy wydać walkę plotkom, obmowie, oszczerstwu w życiu i w prawdzie. Będziemy o człowieku mówić dobrze. Jeśli musimy powiedzieć o jego wadach i brakach w duchu miłości, to tylko jemu samemu. Zdobędziemy się na szacunek dla drugiego człowieka i jego spraw. Wyrozumiemy jego wady i słabości. Będziemy mówić o drugich tylko językiem miłości, która leczy.

Hasło: „O człowieku wolno mówić tylko językiem miłości”!

Niedziela XIX po Zesłaniu Ducha Świętego — 27 września

KAPLAŃSTWO CHRYSZTUSOWE W KOŚCIELE

1. Powołanie człowieka
— cześć Boga: kapłani — reprezentantami ludzkości wobec Boga
2. Kapłaństwo Nowego Testamentu
— uczestnictwem w kapłaństwie Chrystusa: Pan Jezus wybiera, przygotowuje i daje władzę.

3. Obowiązki dzieci wobec kapłaństwa Chrystusowego
 - być uczulonym na głos powołania
 - wypraszać dobrych kapłanów
 - pomoc dla kapłanów

Niedziela XX po Zesłaniu Ducha Świętego — 4 października
Tydzień Miłosierdzia

Niedziela XXI po Zesłaniu Ducha Świętego — 11 października

Dzień Modlitwy

Niedziela XXII po Zesłaniu Ducha Świętego — 18 października

Niedziela Misyjna

Niedziela XXIII po Zesłaniu Ducha Świętego — 25 października

Temat dowolny

Niedziela XXIV po Zesłaniu Ducha Świętego — 1 listopada

Uroczystość Wszystkich Świętych

IMIENINY ŚWIĘTYCH W TOWARZYSTWIE PANA JEZUSA

1. Dzień Imienin na ziemi
 - jest uroczysty: życzenia, prezenty, listy, telegramy...
 - Wyobrazić sobie taki dzień w niebie, dokąd wędrują nasze myśli, prośby, podziękowania
2. Uroczystość w niebie
 - jest wspaniała, święta, bo tam towarzystwo Świętych skupia się wokół Pana Jezusa:
 - na ziemi rodzice chrzestni przynieśli przyszłych Świętych do Pana Jezusa
 - sami biegali do kościoła na spotkanie z Panem Jezusem
 - w ważnych sprawach radzili się w cichości Pana Jezusa (ufność).
3. W kościele
 - Święci są w tajemniczy sposób z nami
 - Stołem imieninowym jest ołtarz
 - Gospodarzem sam Pan Jezus
 - Złożmy swoje modlitwy w czasie Mszy św. jako życzenia imieninowe, np. że postanawiacie naśladować Świętych wytrwale.

Dzień Zaduszny — 2 listopada

SPACER PO CMENTARZU

1. Trzeba się często spotykać ze zmarłymi (nawiązanie do uroczystej procesji dnia poprzedniego na cmentarzu):
 - dawniej ludzie wkładali naczynia, pożywienie do grobów i w ten sposób okazywali troskę zmarłym
 - Pan Jezus zatroszczył się o przyjaciela Łazarza
 - dziś uroczystość odprowadzamy zmarłych w czasie pogrzebu, wypisujemy tabliczki informacyjne o zmarłych, nieraz oglądamy wielkie pomniki na cześć ofiar wojny.
2. W śmierci jest zwycięstwo
 - kto zmarł niedawno ze znajomych? Może rodzice, kolega,

- nauczyciel, sąsiad?
- Jak się zachowywali ludzie? Modlili się, płakali, ubrani w czerni — symbol śmierci,
 - w śmierci jest zwycięstwo — krzyż Pana Jezusa, znakiem zwycięstwa.
3. Możesz i ty zwyciężyć w chwili śmierci
- jeśli będziesz dbać o dobre swoje życie.

Niedziela XXV po Zesłaniu Ducha Świętego — 8 listopada

NAMASZCZENIE CHORYCH CZYLI PAN JEZUS JESZCZE CHCE PRZYJŚĆ

1. Ludzie chorzy
 - ciężko chory, spodziewający się śmierci, nieraz załatwia wiele spraw: daje polecenia, robi testament. Obecni krzątają się. Niepokój.
2. Załatwić trzeba sprawy swej duszy
Ciało tylko umiera, ale dusza żyje wiecznie, więc:
 - trzeba przypomnieć sobie, co nakazuje Pan Jezus (List Jakuba)
 - zawołać Kapłana, aby udzielił namaszczenia chorych czyli by tym namaszczeniem sprowadził do duszy chorego samego Pana Jezusa z Jego łaską
 - albowiem Pan Jezus ustanowił specjalny Sakrament Chorych: Pan Jezus nie chce zostawić chorego samego w czasie choroby lub w chwili śmierci.
3. Pamiętaj
 - byłeś namaszczoney na czołe w chwili Chrztu, na tym samym czołe będziesz namaszczoney w chwili śmierci
 - odwiedzać chorych
 - modlić się za umierających
 - modlić się za siebie, byś w godzinie śmierci zdążył przyjąć Sakrament Chorych.

Niedziela XXVI po Zesłaniu Ducha Świętego — 15 listopada

POKROPIĆ CAŁY ŚWIAT I KSIĘŻYC

1. Błogosławieństwa
 - Pan Jezus błogosławił w Wieczerniku chleb, przed miastem na kamieniu błogosławił dzieci, nakazał apostołom iść na cały świat „w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego”
 - Apostołowie szli do Egiptu, Azji Mniejszej, Grecji, Włoch, Hiszpanii i błogosławili domy, pokarmy, ludzi
 - obecnie ksiądz w imię Pana Jezusa też błogosławi, tzn. niech dana rzecz przyczyni się do dobrych rzeczy, np. niech kierowca w samochodzie chwali bardziej Boga, niech w domu pokropionym mieszkańcy lepiej czczą Pana Boga.
2. Wszystko chwali Boga
 - Pan Bóg rządzi światem, ziemią i księżycem. Trawa chwali Pana Boga, woda chwali Pana Boga. My także sobą, swoim zbudowanym domem, swoim pojazdem, swoim pożywieniem chwalamy Pana Boga.
3. „... Cokolwiek czynicie, wszystko na chwałę Bożą czyńcie”
 - Gdy się żegnasz, błogosławisz siebie. Żegnaj siebie: przeżegnaj czasem wodę, nocną dal, zeszyt, książkę, przeżegnaj

piłkę, ziemię, księżyc, chmury..." Cokolwiek czynicie, wszystko na chwałę Bożą czyńcie".

Uroczystość Chrystusa Króla — 22 listopada

JEZUS CHRYSTUS KRÓLEM ŁASKI I MIŁOŚCI

1. Król i jego poddani
— król rządzi
— poddani słuchają
2. Pan Jezus Królem
— bo cały świat jest Jego własnością i za wszystkich umarł na krzyżu, wypraszając nam łaski
— rządzi nie siłą i przymusem, ale miłością i dobrocią
3. Uznajemy Pana Jezusa za Króla
— jeśli będziemy Go słuchać, szanować i kochać, a On udzieli nam łaski ku temu.

NAUKI STANOWE DLA RODZICÓW

KSZTAŁTOWANIE POSTAWY OTWARTEJ NA ZNAKI CZASU

Wprowadzenie

Główny nurt nauk stanowych do rodziców w roku 1969/1970 przebiegać będzie przez problematykę wychowania ku samowychowaniu. Celem całego cyklu będzie próba nakreślenia współczesnego modelu katolika i sposobu jego obecności w świecie, niosącym nowe szanse ale i nowe zagrożenia. Postawa otwarta na znaki czasu — to myśl przewodnia, która ma spiąć w jedno wieloaspektowe zagadnienia wychowawcze i wnieść nowe akcenty zarówno do modelu jak i do środków służących wychowaniu chrześcijańskiemu.

Wobec takich zjawisk jak wykorzenienie cywilizacyjne, technizacja życia, homogenizacja współczesnej kultury masowej, różnicowanie postaw światopoglądowych, postawa diaspory — zachodzi potrzeba kształtowania samodzielności, wychowania sumienia, wychowania do dialogu. Zagubieniu, anonimowości, odspolecznieniu, minimalizmowi i postawie konsumpcyjnej współczesnego człowieka należy przeciwstawić postawę, w której wartość i godność osoby ludzkiej, zaangażowanie w sprawy drugiego człowieka, zdolność do ofiary, inicjatywa i odwaga znajdują swój najpełniejszy wyraz.

Analiza współczesności w głównych jej nurtach stanowić będzie jedną część zagadnienia, drugą będzie odczytanie potrzeb psychicznych dziecka, które mamy w tę współczesność wprowadzić. Bardzo wczesne kształtowanie postaw ma uprzedzić spotkanie się dziecka z rzeczywistością, przygotować do przyjęcia jej wartości pozytywnych, uznanych za takie w świetle wiary.

Tak ujęty cykl będzie zbieżny z rokiem liturgicznym. W myśl postulatów zawartych w programie kaznodziejskim na rok 1969/70 rzeczywistość sakramentalna będzie płaszczyzną skupiającą wszelkie wysiłki wychowawcze, zmierzające ku postawie otwartej na znaki czasu.

Tematy

Grudzień — WYCHOWANIE DO SAMODZIELNOŚCI

1. Pojęcie samodzielności
2. Konieczność wychowania do samodzielności

3. Warunki wymagane ze strony rodziców
4. Wykorzystanie naturalnych skłonności dziecka
5. Ku dojrzałości w wierze (bierzmowanie).

Styczeń — NASZE DZIECKO W DIALOGU Z BLIŹNIMI

1. Nowa rzeczywistość — pluralizm światopoglądowy
2. Różne a nie przeciwstawne postawy
3. Kształtowanie postawy szukania
4. Przestrzeganie warunków dialogu (szacunek, wolność, prawda, jasność w przedstawianiu racji, odwaga, kompetencja...).

Luty — WYCHOWANIE SUMIENIA

1. Geneza — czy sumienie jest dziełem wychowania chrześcijańskiego?
2. Istota sumienia, jego działanie, znaczenie w życiu moralnym
3. Jak wychowywać sumienie?
(zasada algedoniczna: przyjemne — przykre; zasada identyfikacji — rola przykładu, pochwała, nagroda, atmosfera życzliwości, taktu, delikatności; ku Bogu a nie ku przepisom).

Marzec — TROSKA O ŚWIADOME, CZYNNE I SKUTECZNE UCZESTNICTWO WE MSZY ŚWIĘTEJ

1. Kształtowanie postaw eucharystycznych
 - a) postawa słuchania Słowa Bożego
 - b) postawa ofiary (uwielbienie, dziękczynienie...)
 - c) postawa służby (otwarcie się ku innym w miłości)
2. Konieczność i warunki trwałej inicjacji eucharystycznej: zmysł liturgiczny, własne miejsce w zgromadzeniu, język liturgiczny, środowisko liturgiczne, rytm roku liturgicznego, Msza św. rodzinna.
3. Szczególna troska w okresie I Komunii św.
4. Msza św. centrum chrześcijańskiego życia.

Kwiecień — WYCHOWANIE W SZACUNKU DLA ŻYCIA

1. Kryzys wartości ludzkiego życia
2. Życie darem Stwórcy
3. Miejsce człowieka wśród stworzeń (zdobywca czy opiekun przyrody)?
4. Życie w odniesieniu do ostatecznego celu.

Maj — MIŁOŚĆ CELEM CHRZEŚCIJAŃSKIEGO WYCHOWANIA

1. Miłość — pojęcie zdewaluowane
2. Trzeba na nowo uwierzyć w Miłość, której źródłem i celem jest Bóg („Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, mnieście uczynili” Mt 25,40)
3. Pełnię człowieczeństwa otrzymujemy przez miłość
4. Miłość jedyną drogą do uładzenia świata.

Czerwiec — DO CZEGO JESTEM POWOŁANY?

1. Elementy składowe chrześcijańskiego powołania
 - a) biblijne znaczenie powołania
 - b) powołanie ogólne i szczegółowe

2. Pomoc rodziców w odczytaniu powołania ich dzieci
3. Odczytanie własnego miejsca w życiu gwarancją szczęścia i pełni rozwoju osobistego
4. Rola rodziny w kształtowaniu powołania w znaczeniu specjalnym.

Lipiec — WYCHOWANIE DO MODLITWY

1. Istotny sens rozmowy z Bogiem
2. Wprowadzenie dziecka w życie modlitwy
 - a) modlitwa na kolanach matki
 - b) modlitwa w różnych fazach rozwojowych dziecka
3. Ku modlitwie człowieka dojrzałego
4. Modlitwa indywidualna a modlitwa wspólna (we wspólnocie i za wspólnotę).

Sierpień — WYCHOWANIE DO APOSTOLSTWA

1. Co znaczy apostołować?
2. Cały Kościół jest misyjny
3. Cena i wartość świadectwa indywidualnego
4. Jak przekazać ducha apostołowania?
 - a) umiejętność „czytania” świata
 - b) odnalezienie siebie
 - c) z przekonania lub przekonaniu
5. Dzisiejsze formy apostołatu.

Wrzesień — WYCHOWANIE PRZEZ PRACĘ

1. Praca zadaniem wyznaczonym przez Stwórcę
2. Bądź cały w pracy (praca — modlitwą, źródłem radości, rozwojem człowieka, gwarancją równowagi duchowej, oczyszczeniem)
3. Wartości społeczne pracy
 - a) zbliżenie do drugiego człowieka
 - b) powiększenie dobra wspólnego
 - c) uświęcenie świata
4. Jak nauczyć entuzjazmu w pracy?

Październik — WYCHOWANIE DO ŚWIĘTOŚCI

1. O właściwe pojęcie świętości
2. Świętość, która się staje („Sprawiedliwy siedem razy na dzień upada i powstaje” — codziennie sposoby powstania)
3. Rola modlitwy i życia eucharystycznego
4. To, co święte i to, co zwykłe
5. Model na dziś czy model na jutro („Uczyniwszy na wieki wybór, w każdej chwili wybierać muszę”).

Listopad — WYCHOWANIE DO MAŁŻEŃSTWA

1. Kiedy i jak uświadamiać?
2. Oddziaływanie wychowawcze w okresie dojrzewania
3. Postawa rodziców wobec wyboru partnera przez ich dziecko (zamiana postawy autorytetu na postawę przyjaźni, jak łagodzić konflikt pokoleń?)
4. Model żony i matki — męża i ojca wszczepiany od najmwcześ-

niejszych lat dzieciom (nowa pozycja kobiety, podział prac, budzenie zainteresowań)

5. Odpowiedzialne rodzicielstwo.

NAUKI STANOWE DLA MŁODZIEŻY

SPOTKANIE Z CHRYSTUSEM W SAKRAMENTACH ŚWIĘTYCH

Wprowadzenie

Każdy katolik zobowiązany jest dążyć do życia coraz lepszego, doskonalenia swojej osobowości w Chrystusie Jezusie. To zdobywanie doskonałości moralnej obowiązuje szczególnie młodego chrześcijanina rozpoczynającego pełnoprawne i odpowiedzialne życie w rodzinie ludzkiej. Musi on jednak zrozumieć, że najlepsze nawet chęci, osobista praca, pełne zaangażowanie i szczerý wysiłek nie pomogą, o ile równocześnie nie będzie świadomie i umiejętnie korzystał z pomocy nadprzyrodzonej: „Beze mnie nic uczynić nie możecie”!

Bóg daje wystarczającą pomoc i odpowiednie środki. Trzeba je tylko dobrze wykorzystać. Stąd konieczność aktywnej postawy młodego chrześcijanina wobec zasadniczych pomocy jakimi są Sakramenty św.

W czasie swojej ziemskiej działalności Chrystus Pan nachylał się nad każdym potrzebującym i bezpośrednio udzielał mu swej pomocy. Warunkiem jej udzielenia były: wiara, ufność i miłość. Współcześni szukali Chrystusa i pragnęli tego szczególnego z Nim spotkania, które zawsze owocowało obfitými łaskami.

To Chrystusowe działanie zostało przedłużone w Jego Kościele: „Oto ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata”. Udziela więc i dziś swej łaski, której widocznym znakiem jest Sakrament. Warunki skorzystania z tej pomocy nie zmieniły się: wiara, ufność, miłość.

Spotkanie z Chrystusem nie może być ani sporadyczne, ani powierzchowne. Ale oczekiwany dar łaski miał być pewny i konstruktywny, musi to być spotkanie przygotowane, przemyślane i świadome, a przede wszystkim osobowe.

Treść tegorocznych nauk powinna dać młodym słuchaczom zasadnicze uchwycenie prawdy o doskonałości chrześcijańskiej jako osobowym zjednoczeniu z Bogiem, ale równocześnie wspólnoty ludzi między sobą w Bogu, które się prawdziwie rodzi i rozwija w sakramentalnym spotkaniu z Chrystusem w Jego Kościele.

Ten cykl konferencji ma więc na celu:

1. pokazać właściwe miejsce w Ludzie Bożym młodego chrześcijanina,
2. uświadomić, że Lud Boży to Kościół a więc Chrystus Mistyczny,
3. wskazać i uzasadnić, że istotą życia chrześcijańskiego jest życie łaski,
4. umożliwić możliwie najlepsze zrozumienie prawdy, że Chrystus jest źródłem łaski,
5. utwierdzić w przekonaniu, że kto chce być autentycznym chrześcijaninem, ten musi żyć łaską, która przychodzi do nas tylko przez Chrystusa w Sakramentach św.,
6. wyciągnąć konsekwentne wnioski, że o ile chce się zyskać oczekiwany dar łaski, pomoc na drodze życia, jest rzeczą konieczną do głębokiego zrozumienia tajemnicy Sakramentów św., przygotowanie się do ich przyjęcia, właściwe podejście do osobistego spotkania z Chrystusem.

Szczególne oparcie dla tych rozważań stanowić będą dwa dokumenty Vaticanum Secundum: „Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym” oraz „Dekret o apostołstwie świeckich”.

Nota metodyczna

Materiał konferencji podzielono na trzy kolejne treściowe działy:

- I. Sakramenty inicjacji życia Bożego.
- II. Sakramenty przebaczenia i miłości.
- III. Sakramenty społeczne.

Mając szczególnie na uwadze nawiązanie żywego kontaktu myślowego ze słuchaczami oraz wolitywne ich zaangażowanie, każda prelekcja powinna mieć charakter kerygmaticzny i ogromnie służebny.

Uwzględniając mentalność współczesnej młodzieży, opracowanie jednostki metodycznej wykładu powinno składać się z trzech stopni:

- A. **Faza obserwacyjna** — określająca sam problem, zjawisko sytuacyjne współcześnie.
- B. **Faza refleksyjna** — antropologiczna, zmuszająca do myślenia, zaangażowania intelektualno-wolitywnego, plusy i minusy problemu, stosunek człowieka do niego, zależność.
- C. **Faza religijna** — ukazująca aspekt teologiczny wobec „A” i „B”, wolitywne zaangażowanie słuchacza, słowo Boże.

Tematy

I. SAKRAMENTY INICJACJI ŻYCIA BOŻEGO

Grudzień — CZY JESTEŚ TYLKO CZŁOWIEKIEM?

(Chrzest — inicjacja życia Bożego)

1. Obywatelstwo Ludu Bożego (przyjęcie przez Chrzest do Kościoła)
2. Nowy człowiek — Alter Christus (wewnętrzna lecz bardzo istotna przemiana człowieka).
3. Przywileje — obowiązki.

Styczeń — TWOJA WIARA MIARĄ ŻYCIA BOŻEGO W TOBIE

(Chrzest — c.d. — wiara fundamentem życia Bożego)

1. Pojęcie wiary chrześcijańskiej
2. Czy naprawdę tylko wiedza? (człowiek nowoczesny a wiara)
3. Trudności w wierze i środki zaradcze.

Luty — UMOCNIENI NA DRODZE ŻYCIA WIARY

(Bierzmowanie — łaska Boża umacnia Twoją wiarę)

1. Pomocna dłoń Ojca.
2. Charyzmat dojrzałości chrześcijańskiej — oświeceni, umocnieni, uświęceni.
3. Moja odpowiedź na dar mocy.

Marzec — I TY JESTEŚ APOSTOŁEM CHRYSZTUSA

(Bierzmowanie — c.d. — inicjacja apostołstwa)

1. Apostolskie powołanie.

2. Rzeczywiste zadziałanie.
3. Trudności i pomoce.

II. Sakramenty przebaczenia i miłości

Kwiecień — PRAWDZIWIY PRZYJACIEL

(Pokuta — miłość podnosząca)

1. Ratunek na drodze.
2. Przyjęcie braterskiej pomocy.
3. Wypełnienie sprawiedliwości.

Maj — RADUJ SIĘ PONIEWAŻ DAROWANO CI WINĘ

(Pokuta — c.d. — pełnia przebaczenia i radości)

1. Osobowe spotkanie dziecka z Ojcem.
2. Trudności w spotkaniu.
3. Radość odrodzenia.

Czerwiec — ON UMARŁ TEŻ ZA CIEBIE

(Eucharystia — miłość ofiarna)

1. Wieczernik — krzyż.
2. Dar Najświętszej Ofiary.
3. Ofiara człowieka (wspólnota w Bogu z innymi).

Lipiec — CHRYSZTUS TWOIM POKARMEM

(Eucharystia — c.d. — miłość krzepiąca)

1. Pokarm niebieski.
2. Pełnia nowych sił.
3. Z Chrystusem w życie.

Sierpień — CHRYSZTUS UZDRAWIA, UMACNIA, POCIESZA

(Namaszczenie — moc uzdrawiająca)

1. Trud ostatnich zmagañ.
2. Nie lękajmy się, to Chrystus.
3. Radość nowego życia.

III. Sakramenty społeczne

Wrzesień — ZŁĄCZYŁ NAS CHRYSZTUS NA WSPÓLNĄ DROGĘ ŻYCIA

(Małżeństwo — zjednoczeni przez Chrystusa)

1. Miłość wierna i ofiarna.
2. Świadomi swoich zadañ.
3. Zawierz yli łasce.

KAZANIA PIERWSZOPIĄTKOWE

Październik — PRAWDZIWA MIŁOŚĆ RODZI ŻYCIE

(Małżeństwo — c.d. — miłość rodząca życie)

1. Współuczestnicy dzieła stworzenia.
2. Wzajemnie odpowiedzialni za dar życia.
3. Wychowawcy dzieci Bożych.

Listopad — W SŁUŻBIE LUDU BOŻEGO

(Kapłaństwo — wzięci z Ludu Bożego i dla niego przeznaczeni)

1. Wybrani przez Chrystusa.
2. Kapłańska ofiara — (ofiarna miłość).
3. Wspierani kapłaństwem wiernych.

KAZANIA PIERWSZOPIĄTKOWE

„MIŁUJCIE SIĘ WZAJEMNIE JAK JA WAS UMIŁOWAŁEM”

Grudzień — MIŁUJMY BOGA

- a) Zachować Jego przykazania
- b) Wypełniać swoje obowiązki
- c) Zdobywać się na uczynki miłe Bogu

Styczeń — ZŁĄCZYŁ NAS CHRYSZTUS (mąż i żona)

- a) Równe prawa małżonków
- b) Jaką jesteś żoną?
- c) Jakim jesteś mężem?

Luty — RODZICE I DZIECI

- a) Powołanie rodziców
- b) Rozwijajcie w swym dziecku Chrystusa
- c) Kochajcie mądrze!

Marzec — CZCIJ OJCA I MATKĘ TWOJĄ

- a) Moi „staruszkowie”
- b) Czwarte przykazanie nadal obowiązuje
- c) Miłość wobec rodziców nie starzeje się nigdy.

Kwiecień — NARZECZENI

- a) Piękna miłość
- b) Prawdziwy dowód miłości
- c) Ty i On, a między wami Chrystus

Czerwiec — CZYŃMY ZAWSZE DOBRO (na uroczystość Najśw. Serca

Jezusowego).

- a) Dobroć Serca Jezusowego
- b) Postępujmy jak uczniowie Chrystusa
- c) Miłość jest przemyślna!

Lipiec — ZWIERZCHNIK A PODWŁADNY

- a) „Ja jestem pośród was jak ten, co służy” (Łk 22,27)
- b) Szacunkiem i miłością pozyskasz swego zwierzchnika
- c) Stwarzajmy wokół dobrą atmosferę.

Sierpień — SĄSIEDZKIE WSPÓŁŻYCIE

- a) Precz z intrygami
- b) Dostrzegaj w sąsiedzie i współpracownika brata
- c) Zgoda ponad wszystko.

Wrzesień — SPRZEDAWCA I KLIENT

- a) „Klient mój pan”
- b) Uczciwie i bez grymasów
- c) O chrześcijańską kulturę w handlu.

Październik — SŁUŻBA ZDROWIA I PACJENT

- a) Lekarz, pielęgniarz wyrazicielami współczucia Jezusowego Serca
- b) Cierpliwość i zaufanie u pacjenta
- c) Służba życiu.

Listopad — STARZEC JEST TAKŻE CZŁOWIEKIEM

- a) Ciężka sytuacja starca
- b) Okazujmy miłość starym!
- c) „W swej cierpliwości zachowacie dusze wasze” (Łk 21,19).

Za zezwoleniem Władzy Duchownej

Wydaje Kuria Biskupia w Gorzowie Wlkp.
Druk: Gorzowska Drukarnia Akcydensowa w Gorzowie Wlkp.
ul. Młyńska 4 zam. 2881 - 1.200 egz. - 02. 70 W6/28